

Consiliul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara urează tuturor studenților multe și mari succese în noul an!

eseu
UNIVERSITATE
MAGAZIN

ARGUMENT
ARGUMENT

Moduri si mode
de cronică
caricatură

SIUBA
SIUBA

LA
LA

FORUM STUDENTESC

revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara • anul VI • nr. 11 (43) decembrie, 1978 • 16 pagini • 2 lei

PARADOX
UMOR
RECORD
IZVORU
MUREȘULUI

SONG
Flash DEBUT

Mode si Moduri
Flash DEBUT

VA multumim

panoramic

● Studenta Emilia Adam a participat, din partea Centrului universitar Timișoara, la Congresul național al Crucii Roșii. ● Cercul de presă s-a deplasat, pentru o documentare, la Oțelu-Roșu. ● De curînd, studenții anului III, de la Facultatea de Științe economice, au efectuat un test privind mersul mijloacelor de transport în comun din municipiul Timișoara. S-a ajuns la rezultate multumitoare. A doua zi însă... ● Intr-una din zilele lui noiembrie, la chioscul Facultății de electrotehnică s-a vîndut bere la sticlă. Sintem curioși cum se ia curs după trei sticle de bere?... ● În cadrul ciclului „Orizonturi politehnice”, prof. dr. ing. Francisc Kovacs a vorbit studenților despre „Manipulatoare și roboți”. ● S-au dat în folosință două noi linii de troleibus, amplasate în preajma complexului studentesc. ● Reprezentanții ai

cenaclului „H.G. Wells” au participat, în Polonia, la o consfătuire internațională de literatură și artă S.F. ● Au trecut balurile bobocilor! Au rămas miss-urile dar și câteva amintiri neplăcute: mici „stricăciuni” la cantina „U”, cu prilejul balului Facultății de Științe ale Naturii, gustul neplăcut al îngheșelii de la Balul Mediciniei. Și totuși, cîvinte de laudă pentru balurile chimiștilor și arhitecților. ● Studenții medici și-au format un cerc de presă. Poate că în curînd îl vom regăsi și în paginile revistei noastre. ● Consiliul de la Institutul de medicină s-a deplasat la Pălîniș. Vreme și voie bună... ● Cineclubul „Gaudeamus”, în colaborare cu studenții de la istorie-geografie, au descins pe teritoriile care mai păstrează urmele strămoșilor noștri daci. Așteptăm peliculele... ● Ștefan Popa, invitat ca și caricaturist oficial la Festivalul mondial de folclor de anul viitor, care va avea loc în Franța, a terminat primul său film de animație... ● Reprezentanții ai Societății literare a studenților timișoreni au participat, în 10 și 11 decembrie, la Colocviul național al societăților literare studentești, desfășurat la Oradea. ● A avut loc concursul pentru studenți, din cadrul concursului județean pentru tineret „Ritmurile tinereții”, organizat de Comitetul județean Timiș al U.T.C., în colaborare cu presa locală și Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă. Iată cîștigătorii: Daniel Fănațean și Eugenia Chiorean (muzică folk), Marian Filip și Ioan Vlădoi (grupuri folk), Garabonciac și Collegium (formații de muzică ușoară). ● Cenaclul artelor „Almatim” în plină activitate: două spectacole la Casa de cultură a studenților (cu participarea Adinei Dimitriu și Mircea Baniciu) o deplasare la Oradea, Beiuș și Pétru Groza (în aceeași formulă). ● Spectacolul „Unirea cea mare”, dedicat evenimentului de la 1 decembrie, s-a bucurat de un real succes. ● Formațiile Institutului politehnic și cele de la Universitate au susținut spectacole reprezentative în sala festivă a Casei de cultură

a studenților. ● Formațiile Institutului de medicină au prezentat un spectacol festiv în 14 decembrie, cu ocazia „Zilei institutului”... ● Și în acest an se va organiza Revelionul studentesc. El se va desfășura la Cantina „U”. Contribuția - 30 lei studenți și 70 lei nestudenți - se va depune, odată cu înscrierile, la sediile Consiliilor din institute, pînă la data de 20 decembrie. ● La Casa de cultură a studenților a avut loc o întîlnire, pe probleme de politică externă, cu ambasadorul George Marin.

● Salonul de artă plastică găzduiește o interesantă și inedită expoziție de artă plastică a muncitorilor tipografi: Ioan Baka, Andrei Kegler și Ștefan Szekely. ● S-a dat în folosință cabana Crivaia, a centrului universitar Timișoara; Sînteți așteptați să participați la acțiuni turistice desfășurate în această frumoasă zonă montană. ● Ca în fiecare an, studenții din centrul nostru universitar pot participa, alături de taberele de odihnă gratuite, la taberele cu contribuție de la Mamaia, Muntele Mic, Cota 1500 și Semenic. O noutate: tabăra centrului universitar Timișoara, organizată în stațiunea Vața-Băi. ● Membrii cenaclului „Lătohatár” au avut, de curînd, o întîlnire cu redactorii ai revistei „Utunk”. Întîlnirea s-a concretizat într-o pagină de creație a cenaclului, publicată în valoroasa revistă de limbă maghiară. ● Membrii Biroului Consiliului U.A.S.C. din C.U. s-au întîlnit cu reprezentanții studenților de peste hotare veniți la studii în Timișoara.

● Cenaclul „M”, într-un spectacol bun la căminul 15 C... ● Au intrat în sesiune cîțiva ani de la Facultatea de construcții, de la Institutul agronomic și de la Filologie-Istorie! Vă rugăm respectați-le studiul... ● La această oră se cunosc rezultatele studenților timișoreni la cea de-a XIV-a Conferință Națională a cercurilor științifice studentești: 55 de lucrări premiate din 272 cu care s-au prezentat cei 495 de autori. Un bilanț bun dar din care cam lipsesc premiile I, și mai ales lucrările de certă valoare științifică. ● Studiul de teatru „THALIA” împlineste 10 ani de existență. Cu acest prilej Casa de cultură a studenților a fost gazda unor manifestări interesante...

● Cenaclul „H. G. Wells” a organizat în zilele de 7-8 decembrie, la Casa de cultură a studenților, „Zilele literaturii și artei S.F.”, manifestare care s-a bucurat de prezența unor studenți din mai multe centre universitare. Din programul manifestării reținem: vernisaful expoziției de artă plastică și de publicații S.F. (prezentată de lect. univ. Deliu Petroiu); o dezbateră pe tema „Știință-literatură și artă S.F.” (desfășurată în prezența scriitorului Ion Hobana); proiecțiile filmelor „King-Kong și „Mașina timpului”; muzică electronică (audiție muzicală); Cromacinetica (prezentare de studentul Adrian Drăguț). ● Cu ocazia „Zilelor literaturii și artei S.F.”, membrii cercului de presă și ai cenaclului „H.G. Wells” au editat o foaie volantă.

● Manifestările reunite în programul zilelor literaturii și artei științifico-fantastice au pus în evidență, dacă mai era nevoie, complexitatea și bogăția fenomenului s.f., modul lui de racordare la im-

perativele și suflul epocii contemporane. A reieșit, de asemenea, forța organizatorică a cenaclului „H. G. Wells”, capabil de întreprinderi ample și de ținută. Nu trebuie uitată nici atenta îndrumare de care acești „fani” se bucură din partea Asociației Scriitorilor din Timișoara, prin persoana scriitorului Mircea Șerbănescu. În fine, a existat un public numeros, avid și avizat.

Discuțiile, departe de a avea un caracter euforic, nu s-au sfîșit să atace limitele diferitelor genuri ale artei s.f. Dintru început, prezentarea expoziției de artă plastică (cu lucrări de Nicolae Lengher, Sergiu Nicola și Ștefan Popa), datorată criticului de artă Deliu Petroiu, nu a mers pe linia unor elogii convenționale, deși, s-a păstrat în cadrele unei bunăvoine critice.

Cîteva nuclee ideatice desprinse din dezbateri...

● Ion Hobana, secretar al Uniunii Scriitorilor: - Știința și arta, domenii ce păreau foarte bine delimitate, își pun în evidență afinitățile. - Se va ivi, printr-o osmoză subtilă, o nouă creație umană, care va îmbina, într-un mod eficient și mai greu de desfășurat în părțile componente, arta și știința. - Raportul între ce sugerează literatura și ce încearcă să arate diferite arte s.f. evidențiază, deocamdată, superioritatea celei dintîi. Imaginația noastră a turnat deja în niște tipare ceea ce a găsit în cărți.

● Dr. Sergiu Levin, cercetător științific: - Fantasticul e acceptarea unui fenomen necunoscut, cu mari rezerve și cu biruința rezervelor pe care le-am avut. El implică contradictoriul, dialecticul, o acceptare bazată mai mult pe intuiție, prin săririi peste etape. - Zimbetul pisicii de Cheshire e zimbetul fantastic, care ne va împinge mereu la frontierele imaginației și ale gândirii, care nu ne lasă să fim nici proști, nici blinzi, nici conciliatori. În locul unde materia zimbește este spațiul deschis s.f.-ului.

● Conf. dr. Tiberiu Toro, fizician: - Procesul de cunoaștere artistică și științifică nu sint atît de diferite cum s-ar părea. Esteticul este profund implicat în matematică și fizică. Formulîndu-și teoria, Einstein a ales varianta cea mai frumoasă.

● Mircea Șerbănescu, scriitor: - Dezbaterile s-au constituit într-o pledoarie pentru o literatură s.f. mare, care să aducă contemporanilor noștri suflul nou nou al lumii care începe.

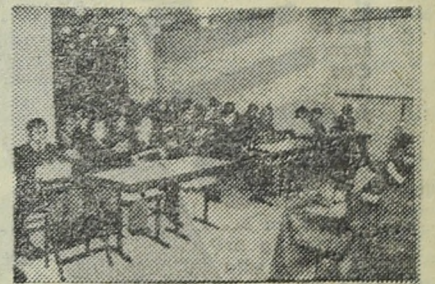
Audiția muzicală, panoramă care s-ar fi putut desfășura sub genericul „De la muzica electrică la cea electronică”, a fost marcată de înalta competență profesională a comentariului semnat de muzicologul Ioan Tomi (Viitorul acestei muzici constă în imbinarea unui program de calculator cu intervențiile instrumentelor clasice, elementul uman fiind cel care poate să asigure registrului muzical spontaneitate și lirism).

(V. M., C. S.)

Timișoara a fost gazda, în zilele de 15-16 decembrie, a unui simpozion național pe tema „Integrarea profesională și socioculturală a tineretului universitar”. Lucrările simpozionului, organizat de Comitetul județean Timiș al U.T.C., Consiliul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara și Filiala Timiș a Centrului de cercetări pentru problemele tineretului, s-au desfășurat în moderna clădire a Casei tineretului. La lucrări au luat parte cadre didactice și studenți, cercetători din producție, din centrele universitare Craiova, Ploiești, Iași, Constanța, Reșița, Petroșani, Sibiu, Suceava, Galați, Cluj-Napoca, București, Brașov și Timișoara. Simpozionul s-a desfășurat în cadrul a trei secțiuni distincte: „Integrarea socioprofesională a studenților”, „Integrarea socioculturală a studenților” și „Integrarea studenților în activitatea de cercetare, producție și practica social-politică”, unde s-au prezentat un foarte mare număr de lucrări ce au suscitat o suită de discuții interesante, schimburi de păreri, idei noi, toate conferind simpozionului o caracteristică de util schimb de experiență. Dintre problemele dezbătute la această primă

SiMpOzIoN

manifestare de acest gen amintim cîteva: relația orientare profesională și integrare profesională a studenților, integrarea în viața universitară a studenților de anul I, selecția și orientarea profesională, alegerea facultății, forme noi de organizare a practicii pedagogice și a celei studentești obișnuite, ridicarea nivelului de pregătire profesională, problema timpului liber al studentului, a microgrupului studentesc, integrarea moral politică și culturală, raportul între generații în viziunea studentului, participarea studenților la activitatea social-obștească, integrarea profesională a personalului provenit din mediul rural, problema integrării tinerilor specialiști în diverse tipuri de întreprinderi, experimentul social în activitatea A.S.C., problema statutului profesional al stagiatarului, participarea studenților la viața social-politică.

Complexitatea problemelor discutate, importanța studierii lor, au dat adevărată valoare a manifestării, dublată de înaltul nivel științific la care au fost concepute și prezentate lucrările. De altfel, în intenția organizatorilor stă editarea unui volum cu lucrările susținute aici, oferindu-se posibilitatea tuturor participanților de a lua cunoștință cu toate problemele discutate, timpul scurt rezervat prezentării materialelor fiind poate singura deficiență a sistemului de desfășurare prevăzut de organizatori. Manifestarea timișoreană, beneficiind de aportul spirit al activiștilor U.T.C. și A.S.C., atît în organizarea ei, dar mai ales prin intervențiile ferme, la obiect, s-a constituit într-o reușită manifestare a spiritului tînăr, marcînd totodată complexitatea fenomenului de integrare a tineretului universitar în viața societății, din toate punctele de vedere.

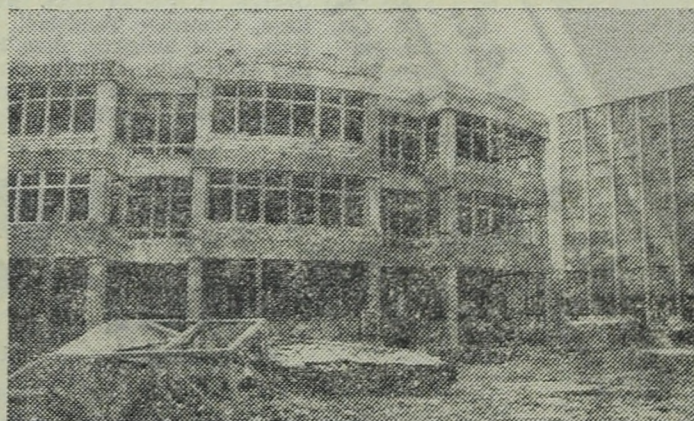
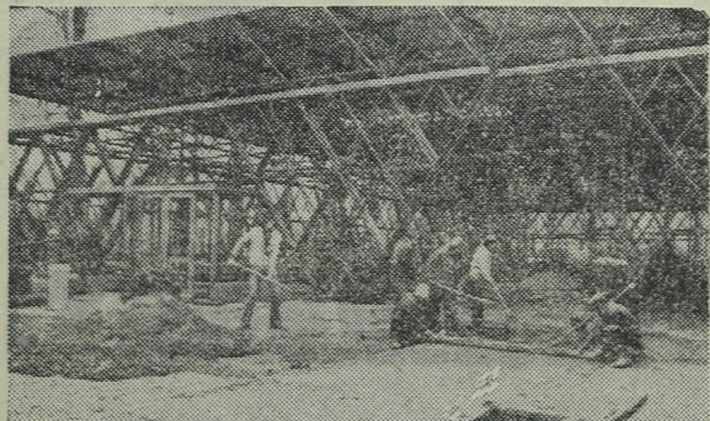
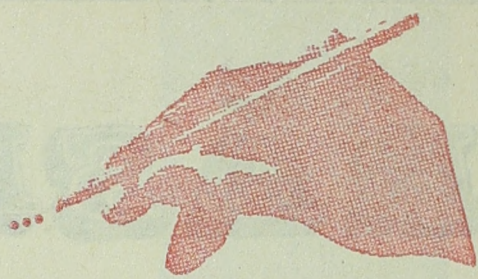

Foto-document: Două din obiectivele acestui an universitar în faza de construcție din luna decembrie: laboratorul de hidrotehnică și biblioteca.

Pagină realizată de GHEORGHE CRIȘAN

confluente

Vacanța studenților, un util răgaz de pregătire a sesiunii

Evenimentele care rețin în mod deosebit atenția, la acest sfârșit de semestru universitar, sînt, fără îndoială, atît vacanța, cît mai ales sesiunea de examene. Deși calendaristic vacanța este pe prim-plan (22 decembrie 1978 - 4 ianuarie 1979), atenția cadrelor de asociație se concentrează asupra problemelor privind buna pregătire și desfășurare a examenelor. Pe parcursul semestrului ne-au preocupat problemele privind asigurarea unei pregătiri profesionale ritmice: prezentarea în bune condiții la verificările periodice, la cursuri, seminarii și lucrări de laborator. Planurile unităților de producție ale institutenilor de învățămînt superior au fost îndeplinite pe anul calendaristic pe care îl încheiem în curînd. Proiectele se finalizează în ultimele lor amănunte, la disciplinele cu verificare pe parcurs s-au încheiat situațiile, lucrările restante sînt în curs de recuperare. Prin întrecerile profesionale, discuțiile purtate în adunările generale ale anilor de studii, prin multiplele acțiuni politico-ideologice desfășurate în facultăți, emisiunile studioului studentesc de radio, edițiile foilor volante și ale revistei „Forum studentesc” s-a creat un climat de studiu și muncă serios și responsabil.

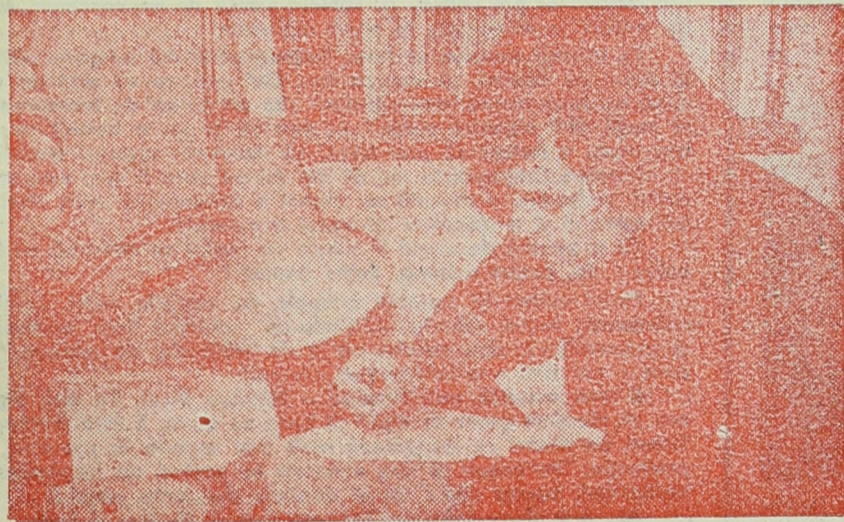
Împreună cu organele de învățămînt ne străduim să asigurăm condiții mereu mai bune pentru desfășurarea unor acțiuni pregătitoare, în cămine și facultăți, pentru studiu, prelungirea orarului bibliotecilor, alimentație îmbunătățită la cantinele studentești, organizarea, în condiții specifice, a activităților de autogospodărire. S-au conturat, la nivelul centrului universitar și al institutenilor, comandamente ale sesiunii alcătuite din studenții anilor mari și cadrele didactice tinere din activul de asociație. Printre sarcinile acestora se numără: popularizarea rezultatelor ob-

ținute de studenți, desfășurarea unei susținute activități pentru a determina prezentarea integrală a studenților la examene, verificarea modului în care se respectă planificările consultațiilor și ale examenelor.

Vacanța de iarnă este astfel organizată încît oferă studenților, în primul rînd, posibilitatea de a recupera unele rămîneri în urmă pe plan profesional, de a-și adînci cunoștințele de specialitate. Catedrele și facultățile au stabilit permanențe ale cadrelor didactice, programe de consultații. Laboratoarele și atelierele vor funcționa din plin, oferind și asistență de specialitate. Studenții care din aceste motive vor rămîne în Timișoara în timpul vacanței beneficiază de cazare și masă în orașul lor.

Fără îndoială însă, vacanța de iarnă a studenților oferă și largi posibilități de destindere, de agrement. Casa de cultură a studenților și cluburile din institute organizează acțiuni politico-educative și cultural-sportive deosebit de bogate. Consiliul U.A.S.C. organizează tradiționalul Revelion studentesc la cantina Universității pentru 400 de studenți: un program bogat, susținut de cunoscute formații studentești va da o notă aparte acestei seri dintre ani. Desigur, punctele de atracție ale vacanței studentești vor fi taberele de odihnă organizate în 12 stațiuni, taberele alpine de învățare a schiului (dar și cea de învățare a inotului de la Mamaia). Peste 600 de studenți timișoreni beneficiază de bilete de odihnă. Consiliul U.A.S.C. Timișoara organizează și conduce activitatea taberelor de la Singeorz Băi, Vața, Semenice, Muntele Mic; au fost elaborate programe cuprinzînd o largă paletă de acțiuni gîndite și îndeplinite de studenții noștri.

PETRU ANDEA,
președintele Consiliului
U.A.S.C. din C.U.

Se învață! Vine sesiunea!

O meritorie participare studentească

Cea de-a V-a Consfătuire pe țară a constructorilor de drumuri și poduri a constituit pentru studenții secției C.F.D.P. a Facultății de construcții din Timișoara un prilej de afirmare și valorificare a potențialului lor creator, a muncii responsabile integrate tridimensional în învățămînt - cercetare - producție.

Studenții anului IV au fost prezenți cu lucrări privind elemente de proiectare asistate de calculator. Au reținut atenția: „Calculul structurilor de poduri cu metoda segmentelor finite”, autori: Adrian Bota, Iosif Molnar, „CALTAS” - calculul tasării fundațiilor, autor: Iosif Molnar; „INVAR” - calculul liniilor de influență la grinzii continue, „Calculul pilelor de poduri”, autor: Adrian Bota; „TRASC” - proiectarea, tabelarea, desenarea elementelor geometrice ale drumurilor, autori: Rudolf Ermesz, Barna Kovacs.

Studenții anului V, specializarea

drumuri, au prezentat sub coordonarea științifică a prof. dr. ing. LAURENȚIU NICOARA, studii privind proiectarea drumului național DN 57, zona Orșova - Moldova Nouă. Ele sînt: „Studii asupra caracteristicilor fizico-mecanice ale pămînturilor”, autori: Gheorghe Horga, Iancso Arpad, Robert Gossmann; „Studii asupra caracteristicilor agregatelor minerale”, autori: Nicolae Mock, Carmen Bota, Cornel Cozma, „Studii privind comportarea agregatelor minerale în contact cu lianții hidrocarbonați”, autori: Virgil Tichil, Gelu Simina, Mircea Stîngă; „Studii privind caracteristicile fizico-mecanice ale agregatelor de carieră”, autori: Florin Lungu, Sorinel Tudor, Romeo Duracu.

Toate lucrările prezentate au vizat progresul tehnic în construcția de drumuri și poduri, folosirea eficientă a materialelor prime și materialelor, reducerea consumurilor specifice.

OVIDIU CORDUNEANU

Autogospodărire: Un cuvînt care, pentru omul civilizat, vine de la sine. În ultimii ani ne agităm, ridicăm acest cuvînt în vîzul lumii, îl analizăm pe toate părțile uitînd că, firesc, el nici nu ar trebui rostit. Autogospodărire înseamnă a crea un spațiu de locuit plăcut, curat, sănătos. Înseamnă a nu uita că trăiești într-o colectivitate, care impune anumite reguli de comportament, un mod de viață caracteristic.

Un sens aparte îl are autogospodărirea cantinelor. Nu pot să cred că farfuriile se sparg mai repede în minile studenților și nici că aceștia nu sînt în stare să deservească acel atît de necesar, ghișeu suplimentar pentru orele de vîrf. Există, din păcate, prea puțină încredere în studenți! Și nu e firesc să fie așa și să ne suspectăm reciproc atunci cînd sîntem chemați să îndeplinim același dezerat. Propunere: o săptămînă să nu existe tradiționalele programări la autogospodărire! Acel cîmin care își va menține starea de curățenie și după această „săptămînă experiment”, acela merită să fie declarat model.

Boboc: Într-un cuvînt, acel student care, venit direct de pe băncile școlii, este pus față-n față cu un nou stil de muncă. De cîțiva ani se tot vehiculează ideea unei școli de asociație pentru studenții din anul I. Se vorbește de cercuri de inițiere în metodologia cercetării. Se propun ghiduri și îndrumări pentru boboci. Realitatea este că se face cite ceva din toate acestea, dar sporadic și singular, la cite o facultate. Acești tineri purtînd încă masca de licean pe față au, într-adevăr, nevoie de foarte mare sprijin. Ei călătoresc print-o țară necunoscută lor și orice vorbă de îndrumare sau ajutor îi ajută să ajungă cu bine la liman...

Apoi a fost cuvîntul

Un eveniment „capital” din viața lor este balul bobocilor. S-a scris de atîtea ori despre ceea ce sînt balurile bobocilor. Se dau foarte multe sfaturi cum ar trebui el să fie. Păreri și păreri. Cert este că va trebui să trecem peste stadiul de discotecă și să transformăm aceste seri în seri ale facultăților în care studenții din anul I să cunoască cit mai multe din viața spirituală a facultății lor. Și abia în cele din urmă să ne îndreptăm privirile dornice de frumos spre cea care va trebui să dovedească că frumusețea și inteligența fac casă bună... Propunere: cei mai buni activiști de la nivelul facultăților să răspundă direct de activitatea din anii I. Și sugerăm să se analizeze atent cînd se desemnează spațiul rezervat desfășurării balului...

Bere: Deși nu este un cuvînt specific studentesc, el este de largă circulație printre studenți. Printre locurile care se leagă de acest cuvînt amintim: Vaporul, Hercules, Bastion, Bege sau... Centii. Evident, pentru timp favorabil, nu trebuie omisă Pădurea Verde. Sînt două categorii de bere: berea-bere, care se ia în cantități mari, și grupuri mai mici, și care este servită cu unicul scop pentru care se comandă, acela de a satisface setea unor degustători profesioniști și berea care poate să nu fie bere. Să explic mai clar: berea care poate să nu fie bere, se ia la indemnul cuiva dintr-o grupă de studiu, de preferință șeful de grupă, care spune simpu: „Hai să mergem la o bere!” - semn, că se simte nevoia ca acei studenți, care impart bucuriile și tristețile școlii, să fie împreună, și în timpul liber. Mai cu o glumă, mai cu un cîntec studentesc, se infiripă o comuniune sufletească care va da roade și pe plan profesional. Berea care poate să nu fie bere duce, de foarte multe ori, la formarea unor colective închegate. Totul e să simțim mai mult gustul unei prietenii în detrimentul celui al berii...

Bursă: - Cine are o cartelă de viză? - Eu... - Cit ceri pe ea?... 5 foi... - Îmi pare rău... În aceste condiții mai bine fac...

GH. CRISAN

Londra - Tripoli ... via Timișoara

Am să vă vorbesc despre niște tineri, mîine ingineri destoinici, azi studenți pasionați de meseria pentru care se pregătesc. Am să vă vorbesc despre cadre didactice care au știut să transmită priceperea lor celor din fața lor, celor mai tineri. Am să vă vorbesc, mai ales, despre un proiect, frumos ca un vis. Este visul, care a început să prindă realitate în zecile de ore de muncă, a 15 studenți de la Facultatea de construcții, din anul V.C.C.I.A., care sub conducerea șefului de lucrări Caraba, de la Catedra de construcții metalice, lucrează la proiectul Velodromului acoperit de la Tripoli. Proiectul a fost încredințat timișorenilor de către o firmă din Anglia, prin intermediul tovarășului academician prof. dr. ing. Dan Mateescu și reprezintă o lucrare unică în țară. Viața lui de redactare trebuie să fie scurtă. Cel mult pînă în decembrie. Urgența face să se ia măsurile cuvenite. Timpul record de redactare înseamnă multe, foarte multe, ore de cercetare și proiectare, desfășurate dincolo de hotarele orelor acordate A.C.P.-ului, în după-amiezi și nopți tirzii. Școala românească de construcții are prilejul, și o va face din nou, să dovedească că este la înălțime. Mi-am notat cîteva nume, dintre cele ale studenților înfîlțiți prin sălile de lucru, la ore nepotrivate pentru așa ceva: Ștefan Bathori, Doru Popa, Ștefan Erős, Viorel Popescu, Ștefan Sarvari și ceilalți colegi, toți un suflet, o echipă, cu aceeași ambiție și dăruire.

Datele construcției sînt impresionante. Ei va respecta dimensiunile olimpice. La Timișoara se va proiecta structura metalică, adică fundamentul întregii construcții (ceea ce implică o mare responsabilitate). Ca titlu informativ, volumul de muncă se va concretiza în peste 200 de planșe format A0, ceea ce nu e deloc puțin...

Velodromul va fi integrat într-un oraș sportiv destinat înfăptuirii revoluției culturale pe care Libia o trăiește. Alături de el va fi o sală de sport, o bijuterie a genului.

O construcție de o asemenea amploare ridică, cu siguranță, probleme proiectanților și evident că studenții noștri s-au confruntat cu ele, găsind însă, de fiecare dată, soluții dintre cele mai bune. Mai mult, ei au reușit să găsească soluții ingineresti, dar și economice ingenioase: intrarea cicliștilor, pasarella de amplasare a reflectoarelor pe conturul pistei interioare și, în mod deosebit, soluția de folosire a cablurilor în două plane diferite, pentru asigurarea stabilității spațiale. Această ultimă soluție, de suspendare pe tiranți, înlocuiește sistemul de cabluri englezești. Tiranții amintiți aduc prin folosirea lor importante economii de oțel, fiind refuzați la capete și de lungime mai mare. O noutate o constituie și folosirea rezazemelor sferice, care pot permite rotirea în orice plan.

Indiferent, însă, de soluțiile ingineresti pe care le-au găsit, indiferent de amploarea construcției, și mai presus de orice, rămîne acest colectiv sudat prin ore de trudă, rămîne satisfacția de a fi marcat trecerea prin studenție cu realizări de valoare. La Tripoli, pe velodrom, se vor găsi ideile tehnice românești, ca un simbol al prieteniei perpetue cu toate țările lumii.

LIA LUCIA PETRIG

ÎMPĂRĂȚIA DE DULCE

E luna cadourilor! Ne place s-o spunem dar, mai ales, ne place s-o simțim pe propria piele... Mai avem, încă, în noi dorul acela copilăresc de a ne bucura de vitrinele încărcate cu crengi de brad, cu figurine ce amintesc de străvechii „Aho, aho!”, de stelute colorate, de saloane și globuri.

Și pentru că e Luna cadourilor, pentru că ne gândim poate mai mult la cei dragi, am hotărît să descindem în lumea de basm a copilăriei, în acel univers dulce, în cunoscuta întreprindere de ciocolată și bomboane „KANDIA”. Am pătruns cu emoție în incinta întreprinderii. Era în ajunul lunii cadourilor. Oare universul pe care mi-l imaginam în copilărie și care-l credeam a fi acest loc în care se zămislesc bucuriile copilăriei, nu-mi va înșela așteptările? Dar de ce „KANDIA”? Gazdele aveau să mă lămurească repede: așa se numea o veche insulă a Greciei. Nu văd însă legătura! Ba da! — mi se spune. Legătura vine însă din altă parte și anume de la procesul de candisare, proces de bază al fabricației dulciurilor.

Mă întilnesc cu cea care conduce această „împărăție de dulce”, directoarea întreprinderii, tovarășa Beatrice Elena Moșu. Aflu că fabrica datează din 1890. Actuala poziție în ramura de profil, locul III pe țară, după întreprinderile din București și Brașov, înseamnă, în cifre, aproximativ 100 de sortimente de bomboane și ciocolată, însumând, anual, 4.000 de tone. Calitatea lor și varietatea au atras, de la sine, cîștigarea unui prestigiu în țară și peste hotare. Premiile individuale, succesele repurtate la Tîrgul de mostre, toate dovedesc preocupări constante pentru îmbunătățirea calității muncii.

E firesc ca în acest univers mirific să întilnim mulți tineri. I-am solicitat să ne spună cum va fi Luna cadourilor. Răspunsurile lor, felul în care ni s-au adresat, au dat un verdict unanim: „dulce”. Am fost tentată să întreb ce cadouri vor primi fetele de la Kandia, în ceea ce privește dulciurile. Am considerat, însă, că s-ar putea să cer un secret de producție! Cred că băieții pregătesc, cu sigu-

ranță, un nou produs, special pentru colegele lor! Dar fiindcă veni vorba de noutăți cred că produsele „La mulți ani” și „Mentola” se numără printre acestea.

Și fiindcă un bun gospodar se îngrijește, în primul rînd, cum să-și asigure clientela, tinerii de aici fac eforturi permanente pentru a face o „față” cit mai frumoasă produselor lor. De exemplu, luna trecută, la expoziția „Progres tehnic, eficiență, calitate”, de la Bastion, au fost foarte bine apreciate produsele „Kandiei”, remarcabile prin gustul estetic cu care erau realizate.

Eram aproape convinsă, și nu m-am înșelat deloc, că aici voi găsi o serie de preocupări tineresti. Mi le-a dezvăluit Ilie Buhnici, care a avut și amabilitatea de a ne conduce printre oamenii întreprinderii. Așa am cunoscut tinerii întreprinderii. Paula Ciobănescu, Cristian Untiță, Elena Rubei, Dorina Poponete, nume care ascund nu numai permanenta preocupare pentru realizarea calitativă a producției dar și o bogată activitate obștească.

„Aici nu stăm cu mâinile în sân” — mi-au declarat ei și m-au convins imediat. Mi-au vorbit despre cenaclul „Wells”, despre întilniri cu redactorii revistei „Orizont”, spectacolul formației „Collegium”, despre seriile literare care atrag mulți tineri, despre stația de radio-amplificare, despre viitorul cerc foto. Nu au uitat să ne vorbească de studenți. Și mai ales despre Casa de cultură a studenților! Le-am înțeles și notat dorințele: mai multe legitimații pentru tinerii întreprinderii, dornici să petreacă clipe plăcute la „Studentclub”, „Cinearta” și la acțiuni desfășurate alături de studenți.

Am părăsit întreprinderea cu un sentiment plăcut. Nu! Nu provenea de la ciocolata oferită, în dar, de însoțitorul nostru. Era sentimentul că aici, la „Kandia”, tinerii pun o parte din bunătatea, candoarea și căldura sufletului lor, în produsele pe care le pun la dispoziția micului și marelu consumator. La „Kandia” dulceața muncii se răsfrînge în bijuteriile care ies din mâinile harnice ale muncitorilor.

LIA LUCIA PETRIC

Expoziția elevilor din anul II al Liceului de arte plastice timișorean cuprinde atît cicluri de lucrări inserate în cadrul unui subiect ales, cît și lucrări solitare.

Ciclul „Păsările” are la bază legătura dintre pasăre și mediul înconjurător, care poate acționa în mod diferit asupra acesteia. Pornind de la o anumită conexiune, pasărea este plasată într-un cadru adecvat ideii ce trebuie exprimată: relația pasăre-gratii, protest împotriva captivității zburătoarelor dar și a închistării umane, relația pasăre-clepsidră alături de o succesiune de imagini reprezentînd o multime de păsări care, în final, printr-o eliminare sistematică este redusă la cîteva exemplare, simbolizînd nu numai perisabilitatea lor, ci și distrugerea, mai mult sau mai puțin conștientă, a acestei specii de către om, deci și necesitatea opririi acestei devastări.

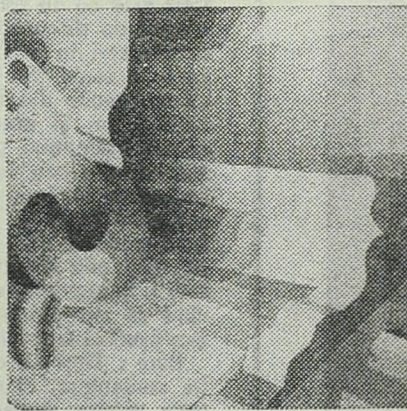
O altă temă abordată este drumul iconic-indexical-simbolic, urmîrit în studiile după diverse

MESAJ

opere de artă, descompunerea după parametri unor lucrări. Tema conferinței libertate deplină atît în concepție, cît și în modul de executare.

În toate lucrările s-a urmărit și învățarea unor tehnici diferite, perfecționarea lor, pornind de la desenul în creion, cărbune sau peniță, colaș, acuarelă sau tempera, toate aceste materiale de lucru dînd posibilitatea unei rezolvări cît mai fericite a fiecărei lucrări în parte.

În loc de apreciere spicuiem dintr-o cronică la o expoziție anterioară, a aceleiași colectiv, găzduită în sala „Kalenderu” din București, în luna iunie: „Expoziția liceului timișorean, asemănătoare unui atelier supraîncărcat, unui mușchulos rezervor de eforturi și

tatonări e greu de analizat în cîteva rînduri. La început ai senzația unei adevărate jungle meșteșugărești...

Deasupra sa plutește atmosfera densă a unui bine dozat respect pentru tradiție, laolaltă cu aceea a experimentului sobru și curajos, liber de orice prejudecăți, dar și de orice afectare...“.

P.S. Cîteva din exponate ilustrează acest număr.

Pur și simplu:

O VRĂJITORIE

La unul dintre cuptoarele Oțelăriei Siemens-Martin din Oțelul-Roșu cineva bate cu mult zel un clopot. Oțelari în salopete se îndreaptă spre oala de mărimea unei camere în care se va scurge oțelul.

O nouă șarjă: 70 de tone de oțel. Nicolae Crețescu zîmbește. Prin '50 cuptorul dădea doar 25 de tone. Pe atunci aveam 14 ani și eram ucenic.

M-a adus pedagogul, îl vedeți?, normatorul Stănculescu, cel de colo! M-a dat pe miinile unui maestru bătrîn, Novac.

Un tânăr oțelar, subțire dar vînos, apucă vergeaua de metal și lovește ferm, cu un icnet, în orificiul de evacuare. O dată, încă o dată, puternic. Un altul apucă, cu un fel de lopată, fărîmele ale căror grade celsius fac aerul să se involbureze și le aruncă alături.

Primul lucru pe care l-am învățat a fost cum merge flacăra în cuptor, lungimea și culoarea ei.

Vergeaua este apucată acum de un oțelar cit un munte. Lovește scurt, pe igheab în sus.

Flacăra trebuia să fie, cum să vă spun să înțelegeți?!, albă. Acuma vezi pe tablou totul, îți zice mașina, nu e nici o filozofie!

O lumină ireală se revărsa în igheab, pe vergea, pe fața omului-munte. A pornit vina de oțel! Un moment pare că suflarea secției s-a oprit: cu toții privesc la lichidul luminescent care se scurge în oală.

În fața ușii cuptorului — un balet inedit. Șase muncitori cu lopețile execută un dans, al focului, evident, luînd și aruncînd în cuptor, cu gesturi largi, tăiate la urmă, fără a se incomoda unul pe celălalt, feroalție — vreme de cîteva secunde. Se apasă un buton, ușa se lasă lent, fără mult zgomot.

Noi îi mici trăgeam cite doi la lanțuri ca să ridicăm ușa cuptorului... Și se lucra mult cu cleștele, barosul, ranga...

Spre deosebire de fluviul vorbitor care, la fine de tură, se revărsa pe poarta întreprinderii lingă cuptoare nu se schimbă multe vorbe. Pentru profesiunea de oțelar, gestul are o semnificație aparte, se ridică deasupra vorbelor.

Noi știam că barosu-i baros, am făcut profesionala, da' aici erau maiștri bătrîni, ziceau: adă, băiete, un șlec. Adă, adă!, da' nu știam ce-i ala șlec: băiete, fugi după o roabă de hiț-hiț, temperatura în cuptor. Și trebuia să fim șmecheri: întrebam, acolo, unde-i lucrul cutare. Păi nu vezi?, și-e în fața ochilor! Sau rideau!

În cuptoare, oțelul lichid fierbe. Prin orificiul circular din ușa masivă se pot vedea, cu sticlele vineții de pe caschete, sute de vulcani în miniatură, în plină activitate.

Pe atunci, meseria se fura. Trebuia să-ți dai interesul, să te ții după cei bătrîni, să vezi ce fac. Da' unii, ca să ridă de noi și să ne facă necaz, mai aruncau cite un pumn de feromangan în șarjă. Nu schimba nimic!... Așa că și eu a trebuit să cîtesc mult, a trebuit să pun mina, să descopăr secretul meseriei.

Nicolae Crețescu, la cei 42 de ani pe care îi are, este specialist elaborare — dovadă nu numai a descoperirii mult rîvnitului secret ci și a stăpînirii intrutotul a acestuia.

Cu o bucată de metal în clește un oțelar se consultă cu Nicolae: da, proba e bună, dați-i drumul!

Podul rulant își apropie cirigile de urechile oalei. Lumina nefirească, fumul alburiu înălțîndu-se schimbă fața oamenilor și a lucrurilor; dau aerului un iz de vrăjitorie, de minune pe care — noi știm — o înfăptuiesc oamenii.

E bine astupat, măi Nicolae — Nicolae Birsă. Pe aici, sigur, n-o să pierdem gram de oțel! Il bate pe umăr. E tare preceput! Tinerii de astăzi se integrează mult mai repede în procesul de producție. De aceea și sint avansați în posturi de răspundere: topitor-șef, topitor unu: de el depinde siguranța șarjei!

Am fost și eu prim topitor, am fost și lăcătuș și forjor, am trecut prin toate sectoarele oțelăriei... Da', nu asta e mindria mea: m-am bucurat mult, și ne-am felicitat cu toții, cînd s-a dat prima șarjă din țară de „40C10” aici la noi, pe malurile Bistrei.

Cuva cu oțel la peste 1000 de grade este desprinsă de deasupra gropii de turnare. Podul rulant se pune în mișcare antrenînd tone de oțel spre formele pregătite pentru turnare.

Însă, cea mai mare bucurie am trăit-o în 1971, în septembrie, cînd, la sîrbătorirea a 175 de ani de existență a uzinei, am primit de la tovarășul Nicolae Ceaușescu, personal, Ordinul Muncii clasa I-a, cînd mi-a strîns mina tovarășește, așa cum o facem noi cînd dăm schimbul. Pe de-o parte însă, am rămas surprins, pentru că eu am făcut și fac ce cred că trebuie să fac eu, să facem cu toții datoria.

Cu gesturi scurte, un oțelar indică macaragiului cîteva mișcări pentru ca cuva să se suprapună milimetric cu forma de turnare. „Acum!”, spune gestul, tija se ridică și un fir de oțel fierbinte țîșnește.

Da, așa e; văd că știți, mai am și medalii. Prima mi s-a dat după ce, vreme de trei luni, ne-am tot bătut cu muntele și apa, să le biruim, pe Șantierul Național al Tineretului de la Bicaz.

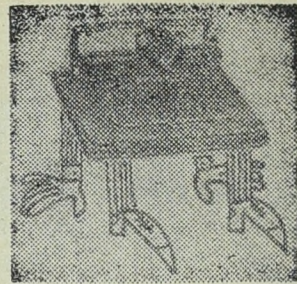
Pe fețele oțelarilor — zimbete, iar în formele de țagă — oțel încă fierbinte.

La un cuptor sună clopotul; o nouă șarjă. Podul rulant se pune în mișcare. Prin sticlele vineții, oțelarii — privesc vina de metal.

Ce ați spus? Nu înțeleg: cum adică, pentru mine, munca, la cotele ei cele mai înalte, nu este o trăire firească?!...

EMERIC SZÉKELY-RECE

ARGUMENT

Reprezentanți autentici, reprezentanți taciturni

Participarea activă a studenților la rezolvarea tuturor problemelor privitoare la viața universitară se realizează la diverse nivele, printr-un sistem de reprezentare, în spiritul democrației socialiste. De modul în care funcționează acest sistem, de modul cum se transmit informațiile de la un nivel la altul, de promptitudinea cum se acționează la rezolvarea problemelor neajunsurilor, depinde spirala perfecționării învățămîntului superior. Este bine știut că o serie de probleme, dintre cele curente, operative, se rezolvă în sînul colectivității restrînse, grupa, anul de studiu. La acest nivel, responsabilul respectiv secretarul de an, trebuie să cunoască în orice moment, problemele celor pe care-i reprezintă. În întîlnirile săptămînale ale Consiliilor A.S.C. pe facultate cu secretarii de an, aceștia trebuie să informeze asupra preocupărilor, propunerilor ce nu pot fi rezolvate de organizația de an. Aceste întîlniri dacă se transformă în sedințe formale ne-realizînd ounerea în contact a Consiliilor cu problemele anilor de studiu, devin absolut ineficiente.

Vorbînd de reprezentare la un nivel sau altul e neapărat necesar să se facă o precizare: reprezentarea studenților în diferite organe de conducere colectivă nu poate fi reală atîta timp cît o mare parte a reprezentanților au nesfîrșite și nejustificate rețineri în a se ridica și a numi ceea ce frămîntă colectivitatea din care fac parte și nici atîta timp cît sistemul informational funcționează defectuos se persistă într-o optică depășită aceea a filtrării propunerilor studenților la nivelul diferitelor organe operative de conducere care iau notă, consemnează și rețin sugestiile oprindu-le din considerente, de cele mai multe ori, subiective.

Să trecem însă peste acestea și să ne aplecăm atenția asupra modului cum acționează opinia studentescă prin glasul asociației în consiliile profesionale, respectiv în birourile acestora.

Oliviu Măiorescu, președintele Consiliului A.S.C. de la Electrotehnică își amintește, printre altele, că din toamna anului trecut și pînă acum asociația a intervenit în soluționarea unor probleme legate de modul de susținere a unor examene, de necorelarea și suprapunerea unor cursuri. Tot în urma consultărilor cu asociația a fost îmbunătățit îndrumătorul de lucrări de laborator la disciplina de Calculatoare numerice, înainte de multiplicare.

Un alt președinte de Consiliu, cel de la Mecanică agricolă, Vasile Drăgan, totodată și reprezentantul studenților în Senatul institutului, a făcut propunerea, de fapt a cerut, instituirea unui regulament de participare, la acordarea notelor de la practică un reprezentant al A.S.C. (cum se face și la S.P.M.M.E.) și aceasta să nu se facă din „biroul” unui cadru didactic care țîn sau nu, cont de propunerile de notare cu care au venit studenții din unitățile

în care și-au efectuat practica.

Să vorbim, însă, și despre modul în care se realizează reprezentarea studenților în senatul Institutului politehnic. Șase studenți au mandat să se facă mesagerii și să susțină opinia studentescă. Este vorba de Felicia Costineanu (anul IV.) de la Tehnologie chimică, Béla Kovács (anul V) și Dorin Isoc (anul IV), de la Facultatea de electrotehnică, Marin Bica (anul V) de la Mecanică, Vasile Drăgan (anul IV) de la Mecanică agricolă și Vicrel Dorobanțu (anul V) de la Construcții. Se pare că aceștia vorbesc numai dacă sînt foarte frumos rugați și numai prin intermediul evasiunicului lor reprezentant. Béla Kovács La întrebarea pusă lui Dorobanțu dacă o cunoaște pe Felicia Costineanu și dacă a auzit de Dorin Isoc răspunsul a fost același: „Cine s'ăstia?” Oare, în acest caz, cîți dintre studenții de rînd au auzit de ei? Din păcate n-a auzit nici Drăgan. Și totuși cei doi sînt studenți despre care se vorbește peste tot. Numai la Senat nu se știe nimic de ei. Se pare că ei, ca și Drăgan, intervin tot prin intermediul decanului, a secretarului de partid și a celorlalte cadre didactice, dar, mai sigur, nu intervin „neexistînd probleme (sau necunoscînd problemele)”

Marin Bica a făcut cîteva propuneri în domeniul social: coordonarea programului pe institut pentru evitarea aglomerației la cantină (rezolvată parțial pentru prînz, dar numai teoretic căci...), în sedința de analiză a autogospodăririi a propus ca lucrările de reparații făcute în cămine de către serviciul tehnic să fie recepționate de un membru al Comitetului de cămin (propunere reținută undeva pe o linie moartă...). La capitolul imperative figurează și modernizarea aleilor din complex. Tot el susține că „un cuvînt studentesc e foarte așteptat dar el nu vine adeseori din același motiv, rețineri nejustificate. Și totuși, Kovács a vorbit cel puțin de 3-4 ori, dovedindu-se pe drept cuvînt, chiar un reprezentant al reprezentanților. De la Drăgan am recepționat o propunere la capitolul „Diverse” pe care o adresează Senatului, prin intermediul nostru: la Mecanică agricolă se face trei semestre de fizică, fizică atomică și nucleară și numai unul de „Motoare” (curs predat abstract matematizat, ne-reușind să provoace înțelegerea fenomenelor). A rămas consolare pe care și-o fac studenții acestei facultăți spunîndu și studenți la Mecanică atomică.

Dorobanțu a intervenit doar atunci cînd s-a discutat despre activitatea A.C.P. de la Construcții

În intervențiile sale Kovács s-a referit mai mult la problemele comisiei pe care o conduce, aducînd în discuție diverse probleme de ordin profesional. Și-a spus, de asemenea, cuvîntul cînd s-a pus în discuție testele de la Mecanică, în timp ce cuvîntul studentesc de la Mecanică nu se auzea. Deși vorba

lui Kovács: „Cînd vorbește un cadru didactic se mai și cascadează cînd vorbește un student se face, însă liniste”

Studentii, ca beneficiari ai măsurilor care se iau pentru îmbunătățirea procesului de învățămînt ar trebui să fie mai implicați în adoptarea acestora. Cum însă cînd opinia studentescă rămîne mereu undeva, pe drum?

Nici un student, nici un reprezentant de la un nivel inferior, nu i-a deranjat pe cei șase cu vreo problemă de competența senatului care, deși transmisă ierarhic, s-a

fi impotmolit pe drum. Nici un student nu a venit la aceste reprezentanți rugîndu-i frumos să-și facă datoria. Nu ar fi fost nimic anarhic în aceasta, ci totul conform democrației noastre. Probabil, chiar sigur, nu a existat o suficientă încredere în eficiența unei asemenea „încredințări” de probleme. Nu e menirea noastră să tragem concluzii. Să le tragă colectivele care au dat mandatul unor studenți să le reprezinte

MARCEL SAMANȚĂ

AM FOST O ZI DECAN*)

„Un zgomot ca un rîs de copil îmbufnat și mașina se opri. Am privit grăbit acele cadranelor: abia trecut de 7. În jur, întinericul dimineții și geamul aburit al parbrizului îmi tulbură imaginea Electrotehnicii. Cîteva becure erau aprinse. În timp ce închideam mașina, aerul tare al dimineții îmi izbea plămîni. Iar terenul de sport, de vis-avis, îmi făcea șagălnic cu ochiul. De multe ori îmi spun că aș prefera o oră de sport în locul orei zilnice de corespondență și situații. Da, mai fac și acestea parte din atribuțiile unui decan. Mergînd spre birou îmi promit că o să rîd și odată mai convîngător problema unui bazin de înot destinat centrului universitar. N-am apucat să-mi termin gîndurile, că fața zîmbitoare a secretarelor m-a și întîmpinat. Mereu îmi fac reproșuri că merg prea repede, că alerg cînd n-am timp să privesc în jur. Ușa de la biroul-decanat era deschisă. Fila de calendar întoarsă mă privește lung: miercuri 22 noiembrie 1978. Azi am sedința de birou.

Arunc paltonul pe cuier și mă aștern pe lucru: probleme curente. O! circuitul acesta al hîrtiilor. În locul veșnicilor situații care se difuzează de multe ori pe canale diferite dar neschimbate în conținut, aș prefera. Sint cum se umple de studenți terenul de sport — nevastă-mea are ora — iar revistele de electronică de pe birou, mă îmbie. Trebuie să revizuesc pînă la 8 caracterizarea aceasta de personal pentru acordarea gradății corespunzătoare de 15 ani ca să fie supusă aprobării biroului consiliului profesoral.

Iar minutele trec și de la 8 am ore.

La etajul I, am biroul de la catedră. Aici pot fi iar

cu gîndurile mele. Oricum, cea mai plăcută activitate pentru un cadru didactic este tot cercetarea științifică. Iar activitățile acestea administrative îmi răpesc tocmai din acest timp: orele de curs și seminar nu pot fi neglijate, chiar dacă munca de conducere răpește mult din timpul afectat altor activități. Într-un domeniu ca electronica uzura morală a cunoștințelor atinge o viteză neașteptată de mare. Nu sîntem nici noi universalii în ceea ce privește cunoștințele și ca să fii pasul mîncînci nopțile. Activitatea ca și cadru de conducere al unei instituții — numai cînd mă gîndesc la cei 2800 de studenți ai noștri, cei mai mulți din Institutul politehnic — nu e o plăcere, este o răspundere foarte mare și cere un efort suplimentar.

Norvegia?! Ah, da scrioarea de mulțumire adresată conducerii facultății și primită din partea unui comitet norvegian care ne-a vizitat. Mi-amintesc de entuziasmul norvegienilor și bucuria de a fi primiți și de a ne fi cunoscut. Ospitalitatea noastră, n-a dezmințit ospitalitatea românilor despre care uziseră adesea. Am mai primit și de la alții astfel de scrisori. Colaborarea pe plan extern cu instituții de învățămînt superior cu oameni de știință din străinătate sînt o dovadă a afirmării nu numai a învățămîntului românesc, dar și a noastră a cadrelor didactice ca și oameni de știință, asigurîndu-se o circulație mai rapidă a noului, o îmbogățire a metodelor de predare și cercetare care, normal, cu discernămint se pot aplica și la noi.

Cînd mă gîndesc la începuturile mele în ale decanatului!! În vara lui '76, mă întîmpina o situație deloc ușoară. Trebuia să fac față ultimelor finalizări ale construcției Electrotehnicii și să conlucrez cu conducerea institutului și cu șefii de catedră, la utilizarea amenajarea și organizarea laboratoarelor la un nivel cît mai ridicat. Am avut norocul unor oameni ini-

moși, iar laboratoarele noastre au 90% din ceea ce ne-ar trebui pentru a aborda orice problemă din sfera preocupărilor actuale, reușind să facem față concurenței în care sîntem angrenați cu alte facultăți de profil din țară. De fapt una din problemele constante care ne frămîntă este stabilirea unui echilibru logic între învățămînt-cercetare-producere cu aducerea unor soluții originale în realizarea dezideratelor integrării. Să nu uit să alcătuiesc în ședința un orar pentru a putea participa cît mai bine la diferite activități și pentru a pregăti materialul vizînd analiza didactică, educativă și obștească desfășurată de catedra de fizică — o lucrare în spiritul ideii de politehnizare. Repartizarea echitabilă a problemelor între membrii conducerii și ceilalți colaboratori îmi asigură considerabil munca.

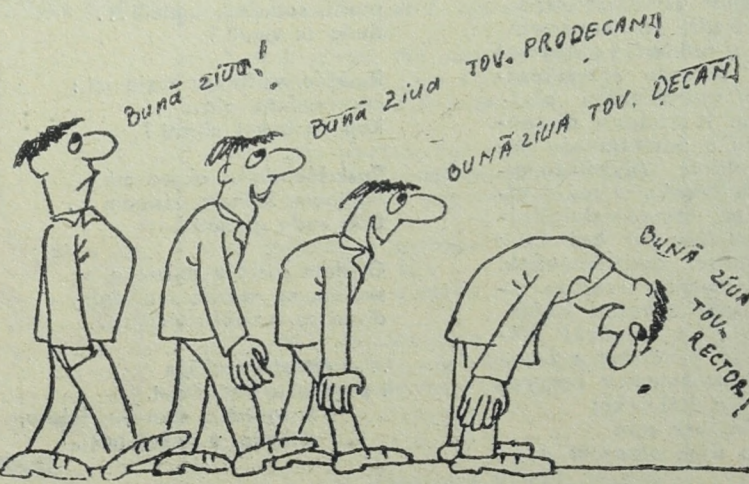
Deprinderea specifică în rezolvarea operativă a cauzelor în alegerea rapidă, dar și justă a unor decizii s-a bazat, fără îndoială pe experiența pe care am acumulat-o în muncile obștești practicate înainte de actuala funcție în organizații politice cît și de sindicat. Am avut parte și de o situație fericită: actualul secretar al Comitetului de partid, Novac, a fost decan, iar eu la rîndu-mi am fost secretar.

Vorbesc de secretar... iar Novac uite, îmi întinde mîna. Oamenii sosesc deja la ședința Grîm este, ca de obicei la masă, iar Babușca mă fixează zîmbitor, prîvind prin dioptrile ochelarilor, în timp ce ne prezintă situația planificării sesiunii, precum și repartizarea activităților de practică tehnologică, a temelor din cadrul activităților de cercetare și proiectare pe semestrul următor. Vasilevici apare cu un maldăr de cărți. Mă lămurește repede: cursurile pe care le trimite la litografiat. Are și o ședință cu stadiul de îndeplinire a situației editoriale pe anul în curs și aprobarea planului de multiplicare pe 1979! 48 titluri! Cam o treime din planul I.P.T.-ului! Măiorescu, reprezentantul studenților, vine și el într-un suflet, cerîndu-și scuze din ochi pentru întîrzieri. Din partea colegilor aduce o cerere pentru revizuirea cursului. Ce an? Ah, da, V Electronică. Situația celor 215 studenți căminști ai noștri cazați în noul cămin de lângă Institutul de medicină se pare că este destul de dificilă. Cel puțin așa ne convînge directorul educativ. Telefonul mă întrerupe din discuție: Actul adițional?! Da, da pentru Deva. Aduceți-l jos să-l semnăm!

Pînă se aduce actul la semnare, supunem la vot cele cîteva cereri de recunoaștere de examene pentru cazuri de repetare medicală a anului, sau cererile de scutire de educație fizică, desi eu am fost întotdeauna de principiu că mișcarea, sportul, e cel mai bun tratament!

Iar am ajuns pe roșu! Pînă se schimbă culoarea semaforului privesc în oglindă facultatea. Luminile se stîno treptat. În amfiteatru cred că e ședința. A mai trecut o zi.

*) Acest monolog i-a fost sugerat reporterului nostru RODICA STOIE de cele 4 ore petrecute în preajma decanului Facultății de electrotehnică, prof. dr. ing. TIBERIU MIHĂEȘAN.

HIDAK

Valamelyik nagyon ismerős utcán találkoztam akkor vele.
Keskény, esős templomtornyokat szürkáltak ezidőtájt az emberek az utak találkozására összehordott földbe.
Nehéz reggelek voltak ezek, öklömnymi, kideszkázott várakozások...

Mikor meglátott valami ilyesmit mondott:
— Feletem egyszer napirendre tért mindenki.
Azt hiszem — folytatta — életfoqyitglani öröklétre is ítéltek, de erre már nem emlékszem pontosan...

Most aztán visszatért.
Letépett egy bennünk egyre örültebben keringő barna, értelmetlen tollú madárról és megpillantott gyermekkori, fehérszörű szerelvények között száritkozom, legalább annyira egyedül mintha várnék valakire, akit régen elég érthetően megmagyaráztak de most már nem ismerne fel...

Az utca elmélyítően ismerős
Valahol egy nagy fehér híd van rajta, mint egy lámpafény.
A közepén minden este beszakad közömbösen és megátalkodottan. Így aztán egész jól kivethető csobbanásokkal csúsznak bele a vízbe azok akik megindultak átmenni és majdnem visszatértek...

— Kérjél valamit — mondta mikor felnézett rám és visszaérkeztem egy elmulasztott felhőszakadásból.
— Bármit kérhetsz, ismételte néha többnapos hallgatás után, nehogy feltépje az egérszemű, ősztönös csendet.
Jól kivethető csobbanásokkal csúsztak az elfolyó vízbe azok akik megindultak átmenni és ...
A leszakadó hídról...

— Egy hidat! — mondtam vagy kiáltottam néhány napos, beomlott hallgatás után — egy nagy fehér hidat mint egy östeből vérző vízszintes emlékoszlop, hogy azok akik majdnem visszatértek, azok...

Valamelyik nagyon ismerős utcán, fehér hídakkal mint egy — valahol bennünk keringő, gyermekkori, itt-ott barna lámpaálom...

ANDRÁS VISCHY

TRANSCENDENTALT NYAR

Nem is vélünk kezdődött lám s milyen komolyan vett kiáltással egyértelműséggel sikerül minden történet. Általában érdeklődő a tekintetem, legtöbbször egyenesen követelőző.
Alanyaim ezzel szemben teljességgel ártatlanok, gyakran én sajnálom őket leginkább. No mindegy, gondoltam, élteit együtétartozásunkat az összefüggések kölcsönös (bár megértetlen) tisztelte és kis szerencsével szánalódik a hibás-leghibásabb megkülönböztetést eredményező kategorizálás.
Ekkor rámszólt valaki a partról, hogy hagyjам már abba, mert eljleszttem az őszinteségét.
Lótuszülésben a part-pengéjén váltott világot (aprópénzre) éppen a jámbor lélek. Még hazataláltam, de három napig semmi sem utott az eszembe, aztán gondolkodtam egy keveset helyzeti energiám ürügyén arról, hogy milyen zuhanásokra vannak kilátásaim, de nem elég kitartóan. Ez már hangulat-teljesítmény, tarthatnánk joggal (a hátunk). És sötétedés-félelmeink denevér-réviületébe andalodottan előbb előbukkan, majd eluralkodik, megejtő távlatosérettel, helyrehozhatatlan elhivatottbizonyossággal, idődaraboló mozgulatokkal és meggyőződéssel, folytonosság-ellenségeseen, a kételyek pengényi költőhátán lejtv a hálótlan végtelen fölött. Következetes kimagyarázhatatlanságok, végérvényesség-versek és beszédcsönd következett. A nyár lapos hulló-tekintetében holt fényű tárgyakkal tettettek lomha egykedvűséggel. Valahol felágaskodott egy gondolat, az ég vöröslő alját szemlélte kis ideig. Aznap érkezett valaki hivatlan váratlanul — egyszer csak szemben találtam magam véle szabányi magányomban. Valamit elmulasztott: látszat-rendnyi időm sem maradt, ott hevertem megadó tanácsatlansággal mély-rendetlen szobámat kitöltő Kafka-szótlanságában. Sorrento egzotikum-öntudata, narancs érlelő napfény-ritkasága, olaj-mérgezett tenger kétségbeesése. A kitárgult dimenziók szakadás-közében ott van a partatlanság kényelem-felelőtlensége. Végig gondolt filozófia-egykedvűség Módszer (módszertelenségen) múltó elmulás. No mindegy, gondoltam, egymásrataláltságunk kényszerfelismeréseit lehetetlen óz hajszaalak nélkül megúsni. Lejáratott indíték gyűjtemények, rendszer látszatát keltő következetes rendszer-telenségek kerülnek sorra a használatlanság kódét kivetőköző erkölcsi szeméttelre. A megürült lét-virtualitások pedig odaszolítanak bennünket a lehetőség-szakadékok peremére Fontosságunk ismeretének hiányában jellebezhethetlen itéletek mondani. En pl. egyetlen itélőszékre sem emlékszem kivethetően. Holnap újra olvasom a

Sympoziont. Ebből az estéből pedig kimentek valamit a Cementlapokhoz. Beszédem lenne a lótuusz-filozófussal. Kitartó óracsergés rángatott ki az ágyból. Ablakom utolsó erejét latba vetve állta a fénynyomást Szomjas, beteljesületlen fényű kontúrok uralták el formatarckasággal a világnyi egyöntetűséget. Az ajtóm előtt ott tolongott egy el nem kötelezett augusztusi nap minden lehetősége.

SALAT LEVENTE

KLEINES CAFÉ

hier kommen sie wieder
jeden Mittwoch
am frühen Nachmittag

und an andren Tagen
und zu andren Stunden
hier vorbei

nach der grossen Wachablösung vor dem Mahnmal
kommen sie

die Kameron noch
schon in den Händen
so kommen sie
zum Brandenburger Tor

sie kommen wieder
die kommen wieder

ALBERT BOHN

NEKOGA MORAM VOIETI

Nekoga mora mvoleti...
Ponekad mislim da je to cvet.
Lalice meke nežno prebrojavam
i ljubim ih.

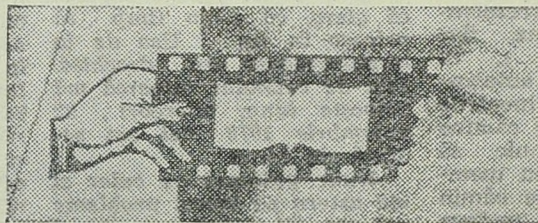
Leto je puno šanenog cveća
koje nazivam — ljubav.

Nekoga moram voleti...
Danas, čini mi se, volim nebo.
Plavu beskaj žedno ispijam,
napajam njome grudi.

Dani su puni pluvih nemira
što nose ime — nada.

Nekoga moram voleti...
Ovoga trena, mislim, to je pesma.
Glasove tihe željno upijam
do dna.

Noći su pune nemih melodija
koje nazivam — san.

Nekoga moram voleti...
I znam, to je sada život.
Najveće nade mojih jutara
sada sviću.

Od rođenja u meni živi nešto
što se zove — sreća.

Nekoga moram voleti...
Najčešće mislim: to si ti.
I nosim te u sebi od ranih proleća
do beskrajnosti.

Ti dolaziš iz plavih talasa
i donosiš mi u srce — SVET.

RASKRSCA

Stadoh na raskršću drumova,
susretoh raskšće maštanja,
sudarih se sa raskšćem vidika.
I nisam znao kuda ću poći.

Raskšće drumova ukaza mi tri puta:
prošli, sadašnji, budući...
Kuda se vinuti?

Raskšće maštanja zasnja mi:
crveno, žuto, plavo...
Koji ću buket ubrati?

Raskšće vidika okova me:
daljinom, širinom, visinom...
Gde sada gledati?

Gledam raskšće drumova,
smešim se raskšću maštanja,
divim se raskšću vidika...

...I ostavim raskšća
i pođem u budućnost.

A raskšća spavaju daleko,
duboko, u nekoj noći.

DUŠICA BAJNSKI

Pe scara care stă pe-o minge

Fără să se inchidă în spațiul tapizat cu pislă în care viețuiesc majoritatea poezilor — ce abordează fără discernămint orice teme, scoțind astfel cartea după cartea, simțindu-se datori să mai „facă poezie”, fie că au secătuț sau nu, poeți cu identitate discutabilă, dar bine infipți în costumele lor cu gulere țepene, poeți buni, nu mai „răi” sau mai „buni” decit cei ce scriu în virtutea unui profesionalism de tip — acumulări, rutină, popularizare frecventă. Șeban Foartă continuă cu pana unui (din nou) profesionalism (dar în afară de orice suspiciuni, experiența începută în „Texte pentru Phoenix” (desigur pe o altă coordonată). Complexitatea, spațiul bogat decorat în care temele lui Șeban Foartă în șirag — ceremonie a cuvintelor în continuă pulsație — cuvinte contopindu-se, desfăcindu-se pentru ca apoi să se reinchege în subtile modelări:
*Fu galben seriul albatrozul,
în gol frigid, celest timp pur?
In golf, rigid, ce lest impur!*
(Fug albe,-n seriul, alb bat rozul)

aleilor, ecrete...) Tern,
cuvintul, moartea ce t-o poartă
cu vintul... Moartea, ce-i o Poartă
a Leilor. Regret etern.

transformă jocul, jocul luat ca subiect sau ca „spunere”. în motiv de meditație. În spatele voluptoaselor explorări de limba, descoperim însă un autor ce-și dizolvă hotarele dintre comic și tragic printr-o alchimie strălucitoare, amplificând în acest mod ideea (și nu numai ideea) că în spatele oricăru-i zîmbet s-ar ascunde reversul, sobrietatea, melancolia chiar:

*Dacă,-n această, e o doză
de-amărăciune, presupunem
că, totuși, nu vă îndăpșunem,
și că vom face chiar o poză:
la butonieră, cu o roză...*

(„Dar vă rog: iertare pentru afectare!”), devenind multinauantă, în același timp (din nou) discretă și densă.

Poetul nu-și asumă o mină „afectare”, nu caută să impresioneze lansindu-se în tentative vădite de filosofare, moralizatoare, nu „face pasiuni”, nu declamă. Parcă surizind continuu, presară în regula jocului „paranteze”. „paranteze” umplute cu detalii din mimica unui clown, cu impresii și o-biecte presate sub lentilă și cite alte conspirații cărora cu greu le poate rezista și-astfel le lasă să se-mprăstie, și ce-neilceală și culori — fotografieri care s-a-i răstălmăcească severitatea, o falsificare premeditată și ostentativă — (regula jocului? !).

Intreaga „paradă”, acompaniată, incurajată, focuri de artificii, intermitent carusel, strălucitoare jerbe, decoruri și păpuși trase de sfori — iată, odată trecute, lasă să ne invăluie un abur de osteneală („Adio, domnule!”), „palpitațiile” trezite la vederea unui loc viran pe care pină mai acum o clipă se afla conturul viu al cercului. Poetul stie să ne facă să simțim exact ceea ce dorește atunci cind reușim („...Că nu sboară je vă jur / vina... / și-a neincrederii / din jur”) să trecem — spectatori în sala de proiecție.

În față ecranul pe care alunecă filme vechi și fără sonor, adesea mult mai iuțit, adesea leneș, pelicula stăpînită de un atipind operator:

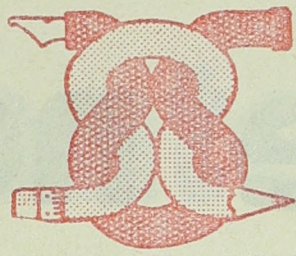
*1920 Un galben nor, pe seară, ca un aerostat
de turnul primăriei ciocnindu-se, a stat.
Și: servi, aprozi, cinovinci, țestiră în balcon,
cu capul dat pe spate, cu ochii la balon.
N-au anunțat acestea radioul cu galenă:
e-o dromaderă, poate, ori, poate, o balenă!
Și le era, privindu-l parazin și cam tirșe,
avind să mi-l înșface-n nu știu ce fel de vișșe;
o astfel de cale spre realitate fiind o mască*

Nimic superficial, poate nu la îndemina fiecăruia, poate citeodată doar (din inerția rostogolirii de cuvinte) cite ceva în plus (în „Șalul e șarpele Isidorei”) Nici o clipă poemele nu se desprind de de noi pentru a se alcătui glaciari și sterili. Ceea ce pare a sta la distanță, ajungind spre lector cu înfirziere, ușor voalat, este sunetul. El plutește deasupra generind o atmosferă unde ne așteptăm clipă de clipă să se strecoare fantasticul, poezie de epică îngălbenite și șterse, straniile file din albumul-jurnal descoperit într-un fabulos ținut, ignoră orice încercare de combinare cu un anumit moment. Frămintarea din „O promisiune (n formă de sonet, cu leit motive)”, sau din „Balada balonetei din Bayonne” nu are mai multă rezonanță decit „mecanismele orii „îmbrăcate” în cămașă de unt”! sau decit „apa cărui” curge fără de zgomot, ca un undelemn”, (formal, desigur).

Adevărata frământare aparține esenței. Și Șeban Foartă este un poet profund ce ne oferă poezie fără să facă nici un caz de acest gest Pe cit de modest este gestul său pe atât de strălucitoare sînt paginile acestei cărți: Simpleroze. Ed. Facla, Șalul e șarpele Isidorei. Ed. Litera, carte căreia poetul fi va adăuga numai noi pagini. Unic în felul său. Singular profil.

PETRU ILIEȘU

cronică de carte

O oră de iubire

Avantajul indiscutabil pe care-l prezintă stringerea în volum tematic a poeziilor scrise într-o perioadă mai lungă de timp, este un avantaj al lecturii; și nu numai atât, pentru că investigația critică se poate, în felul acesta, realiza diacronic reușind să noteze critic simboluri prezente în infrastructura discursului poetic, să le desemneze în metamorfosările lor intime, disociind eficient între registre și structuri poetice pe de o parte și între paradigme definitorii pentru un regim sau altul al imaginarului, pe de altă parte.

Avantajul acesta și-l revendică volumul de poezii **O oră de iubire** (Gheorghe Tomozei, Ed. Eminescu), cuprinzând poezii de dragoste compuse între anii 1957 — 1977 — perioadă de douăzeci de ani în lirica lui Tomozei care poate oferi cititorului o interesantă perspectivă diacronică în creația sa poetică, luminând binevenit mutații, nuanțări și modalități compoziționale.

Astfel, se poate depista cu ușurință între 1957 — 1964, 1965, o anume tensionare a filonului poetic în confruntarea născută între dorința spre împlinire erotică în Absolut și timpul care, în căderea sa, calcinează și fură din sublimul clipei, angoasind prin monotonia mișcării care nu poate fi privită (adică concretizată) pentru că se desfășoară egală în sine „Minunea sfântă a florii murea în rădăcini, / în suferințele noastre se destrânneau grădini. / Ne depărțam, în tăcere, dar fiecare, mut, / mai trăiam beția întîilii sărut. / Invențicim mine, ca-n lespezea tăcerii, / eu te-am purtat în sine de-atunci, și ca minerii / ce sapă mări de sare și munții severi de lut, / am căutat în mine, surisul cunoscut „(Amințire). Timpul acesta, ca prăbușire înspre inert și prozaism voit minor, angrenează poezia într-o risipire policromă de gesturi și marunte ipostazieri cinematografice, în timp ce sensul mișcării spațio-temporale se dezvăluie în reînțoarceri succesive spre spațiul genezic, reflectându-se inversat într-o ordine a antinomiilor ireductibile. Și ora se năruie, în felul acesta, înspre văzduhuri, se lasă „sfișiată de stele-n cădere”, se rostogolește spartă pe lezezi sau, bineînțeles, „se cuibărește în ceasornicul de lemn, ca într-o casă de țară”, în timp ce lumina „se trage-n petale / iar stelele se inapoiază / într-o cădere spre cer” (Ora fără tine). În aceste lumi femeia desenează coregrafic un joc al apropiării și îndepărtării de erotic, ordonat în gesturile ei hieratice efemeridele spațio-temporale; și ea la rindu-i se depărtează, în timp ce poetul (sistem de referință din care izvorăsc toate prin îndepărtări succesive) constată cu duloasă amărăciune, cum că „rămîne stins al umbrei mele rug / și caldarimul fuge după tine / și felinarele solemne fug... / iar casele privesc cu geamuri arse / de neaua lunii, către tine-acum / și-aleacă, albe, frunțile întoarse / fîntînile orașului de fum” (Fugă).

Se configurează într-un regim diurn al imaginarului, paradigme stilistice definitorii pentru o lume în care imagini cu belșug de alb, zăpadă, înzăpeziri, mări de sare, tind spre accentuarea în ton minor și intimist, a desfaceții de imediat, forțînd senzorialul să se transfigureze în intuiții impalpabile, fosnind, șoptind, oftînd, în zvîniri și poftite ludice, printre dantele și gesturi străvezii, în prelungimi aproape obositoare prin revenirea obsesivă a imaginilor în tonalități alb-gri „Dantele din clasele primare / te porți și-acum, și, străvezii, le simți / pe umeri și pe brațe cum coboară, / cu grația smerită a zpezii, / strivindu-se de aer ca de-un geam... / Noaptea adormi în pinzele flamande / cu aur viscolite și cu alb” (Gravură cu alb).

În acest regim diurn în care se desfășoară imaginarul, regăsim o altă paradigmă definitorie, **autumnul cald**, cu lumini de „septembrie”, colindînd

nehotărît de la un han la altul, sau de la o cheltuială erotică împlinită, la alta. În autumnul acesta iubirea se consumă cînd în imagini de cromatică marină „Bărbatul se îmbată adesea cu farul / din insula cu sepii, fără ca paznicul / să bage de seamă. / Femeia din ancoră / uitase să ierte, nu mai putea pedepsi / și nu punem întrebări. (Galben ora septembrie), cînd în tonalități vag bacoviene „Am vrut să-ți dăruiesc luna septembrie / Aș fi goit-o de moarte / cu gutuile și cîinii ei leneși, cu așteptarea / scrișorilor, cu ploile suav putrezînd, cu lutul / umflat de iubire” (Sînt septembrie), cînd în balcanism peștrîț și pitoresc „Dar vă iubea sinii și arginții groși la pipăit / și gleznele pentru care se toceau profesoare / să le-nvețe franțuzeasca și danțul. / Și părul lung, de-al despletău, trei roabe-l iubea / și scoarțele țesute din bărbî și vistiernici refuzați / în care pașii vi-i pierceați, cu spaima mici” (Amor de beizadea).

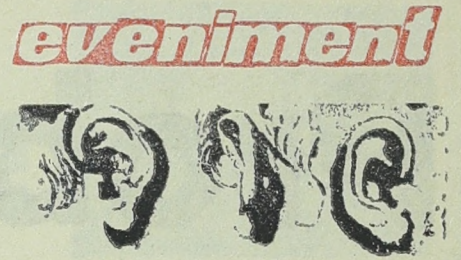
Într-o altă serie de poezii, se organizează paradigmatic în imaginarul creatorului, simbolul **casei**, mai precis al odăii-cuib și spațiu de siguranță propice iubirii. Simbolul îl regăsim la Bacovia, Argezi, Eminescu, realizîndu-se printr-o deschidere plurisemantică înspre o zonă arhetipal-mitică; odaia preluînd semnificații dintr-un matriarhat arhaic (simbolul gravitînd în jurul sentimentului matern). Părăsirea casei trezește nostalgii asemănătoare celor pe care le încearcă fiul cînd se vede nevoit să părăsească orizontul matern pentru a împlini nașterea în întregime. „Ți minte casa dintre greierii? / Cred că era într-o câmpie și mai cred / că am dormit, o noapte, într-o odăie cu podele roșii, / într-un pat de lemn, umplut cu iarbă uscată” — pentru ca mai jos **părăsirea** — **naștere** să fie consensuată lapidar — „Am părăsit-o pe neașteptate, în zori, / lase, privirile nu s-au mai întors” — și de-aici aspirația spre un nou cuib „Dar trebuie să mai existe undeva, pe pămînt, o casă la fel, / alta, / fiindcă la aceea în care am stat / nu ne mai putem întoarce, / alta, cu gleznele tale pe podeaua roșie, / alta, cu cei care-am fost. / De-acum viața noastră nu-i decît drumul dintre aceste două case” (Casa dintre greier) — sau, în felul decodării de pînă acum, drumul acesta este un pelerinaj spiritual spre o nouă naștere dinspre concret și teluric spre idealic.

Și, în sfîrșit, se poate observa în poeziile de după 1972, o interesantă alunecare înspre registrul muzical, imitativ și ritmic, împlinind o tendință existentă permanent înaintea înspre construcții poetice orizontale, eterate și închegate în bucurii ludice, evitînd profunzimile, împlinindu-se în satisfacții lexicale, ca și în discrete tentații spre translexicalizare și spre manierism pedant, bine stăpînit. Închizi gura. Asta înseamnă / că stai s-adormi / ra. Asta înseamnă / că stai s-adormi / Ochii închizi. Se cheamă / că nu-ți mai e foame / de, din toamnă, / uriașele poame. / Semnul în mine răstoarnă / nervura ce mă străpuse / a, din toamnă, / palidei frunze” (Din toamnă).

DANIEL VIGHI

SONG

JAMES TATE
n. 1943 — Kansas City

PILOTUL PIERDUT

Fața ta nu s-a descompus
ca și a celorlalți — co-pilotul
de exemplu, l-am văzut

ieri. Fața lui e terciuită :
sofia-i și fiica,
biete ignorante ființe, îl privesc

ținută ca și cum el se va recompune curînd.
Era mult mai vătămăat decît Job.
Dar fața ta nu s-a descompus

ca și a celorlalți — s-a-nțunecat
și s-a făcut dură adoma ebonitei :
trăsăturile s-au adîncit

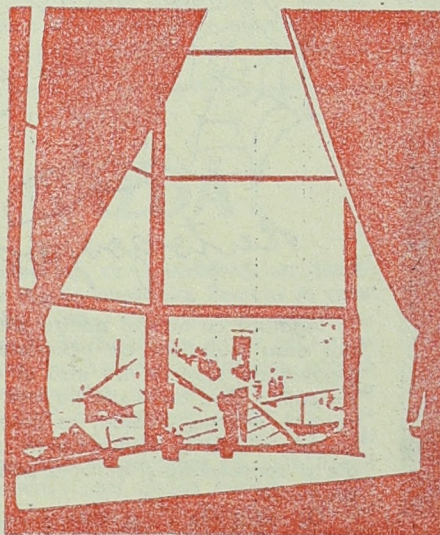
distinct. De te-aș putea ademeni
să te întorci pentru o seară
să te smulgi din impusa-ți

orbită, te-aș atinge
roșie fața ta precum a lui Dallas,
pușlamăua ta de mitralior, acum,

cu ochii scînteind, își citește
ediția-i în braille. Ți-aș
atinge fața așa cum un indiferent

erudit atinge o pagină de manuscris,
Oricit de înfricoșat, te-aș
găsi, și nu te-aș

preda ; n-o să te fac să
dai ochii cu sofia-ți, sau Dallas,
sau co-pilotul, sau Jim. Te

poți întoarce pe nebună ta
orbită, și nu voi încerca
să-nteleg pe deplin ce

înseamnă ea pentru tine. Tot ceea ce știi
este asta : cînd te vîd,
ca și cum la urma urmei te-am văzut

cîte o dată în fiecare an ai vieții mele,
planînd deasupra pustietăților cerului
precum un minuscul, zeu african,

nă simt sfîrșit. Mă simt de parcă-aș fi
rămășițele vieții unui necunoscut,
în care trebuie să te urmăresc.

Capul meu finut în sus către cer,
neputincios sînt a mă dozlipi de pămînt,
și, tu, trecînd din nou pe-deasupra,

iute, perfect, și nedispus
să-mi spuși dacă faci
bine, ori dacă s-a greșit

plasindu-te în astă lume
și eu de-asemeni ; sau dacă neșansa
ne-a așezat aceste lumi în noi.

Traducere PETRU ILIEȘU

O publicație care confirmă

Reaparitia Analelor Universității timișorene ne oferă și bucuria de a consemna o nouă serie a acestei publicații universitare : seria **Științe sociale**. Comitetul de redacție este alcătuit pe secții și specializări, astfel : Francisc Albert (sociologie, socialism științific), I. Drăgan (psihologie-pedagogie), I. Cornea (filozofie), I. Iliescu (estetică), Gh. I. Oancea (istorie), P. Onița (economie politică).

Redacționalul, un adevărat articol program, intitulat **Formarea omului nou, sarcină fundamentală a educației politice** este semnat de prof. dr. Ilie Luca. Subliniindu-se rolul școlii în edificarea concretă, de zi cu zi, a societății, în dezvoltarea calitativă a practicii social-economice, articolul redacțional exprimă atât raportarea la principiile generale ale socialismului științific cit și la dezvoltarea și îmbogățirea acestuia în ampla experiență revoluționară a P.C.R.

Volumul cel mai recent cuprinde peste 40 de semnături de oameni de știință de la Universitate, din domeniul științelor sociale. Aria tematică este foarte largă atunci cînd e vorba de specialități și secții cit și de problematica abordată în studiile și articolele cuprinse la fiecare specializare. De la filozofie la istorie și pedagogie, de la problematica cercetării fundamentale, pînă la problemele de „amănunt” — ale concretului imediat — se întinde un amplu teren de cercetare, abordat cu deosebită competență, spirit științific și atitudine revoluționară participativă.

Ne îngăduim o sumară spicuie din volumul al II-lea (1977), în speranța că vom putea contura în linii generale conținutul acestuia, cit și a valorii metodologice, a unei varietăți prin ea însăși deosebit de instructivă. Viorel Coșescu semnează partea a II-a a adnotărilor la un text din **Critica rațiunii pure**, studiul intitulat **Kant, critic al idealismului**. Această operă kantiană este privită de Corneli Hărănguș ca epistemologie a metafizicii.

Tot o continuare semnează și Romulus Dabu, **Despre interpretarea categoriei de cultură în termeni de teoria mulțimilor topologie**. Petru Dojii se preocupă, dintr-o perspectivă interdisciplinară, de problema temporalității în filozofia și literatura lui J.P. Sartre. În al doilea compartiment al volumului, consacrat esteticii, Ion Iliescu și Viorel Sîrbu subliniază rolul presei socialiste și muncitorești în formarea conștiinței estetice a maselor în spirit revoluționar, dar și în constituirea esteticii marxiste de la noi, respectiv necesitatea unei sociologii a operei. Următoarele două sectoare ale volumului sînt consacrate socialismului științific și sociologiei unde semnează, printre alții, Otto Benko, Traian Bunescu, Francisc Albert, Ilie Luca, Ioan Pandur, Ioan Păles, Corneliu Popoi. În paginile dedicate economiei politice și dreptului și-au pus semnătura Marin Burtică, Alexandru Ciocîrnă, Virgil Schiopescu.

În domeniul istoriei subliniem orientarea spre cercetarea istoriei moderne a Banatului prin contribuțiile lui Gh. Oancea, Marin William, Adrian Bejan și alții. Pedagogia și psihologia sînt remarcabil aplicate către rosturile formative ale învățămîntului, către perfecționarea acestui important proces (semnează Doina Vintilescu și Ion Drăgan).

Volumul mai cuprinde o cronică a vieții științifice din Universitatea din Timișoara, semnată de Emil Sandu și cîteva recenzii datorate lui Constantin Grecu, regretatului Corneli Olariu și Bruno Würtz.

Reflectînd nivelul elevat al cercetării și creației științifice în domeniul științelor sociale, seria **Analelor** consacrată acestor științe prezintă interes incontestabil pentru specialiști, dar prin actualitatea și năzuința formativă a studiilor și cercetărilor publicate se adresează, fără indoială, unui public mai larg, îndeosebi tinerilor cititori care se pregătesc să devină specialiști în sectoare ale construcției socialiste, social-economice, îndeplînd o înaltă chemare a comandamentelor social-politice actuale.

VIOREL I. BOLDUREANU

Problemele noastre

„SOMN UȘOR, POFTĂ BUNĂ” ȘI... TOT AȘA MEREU

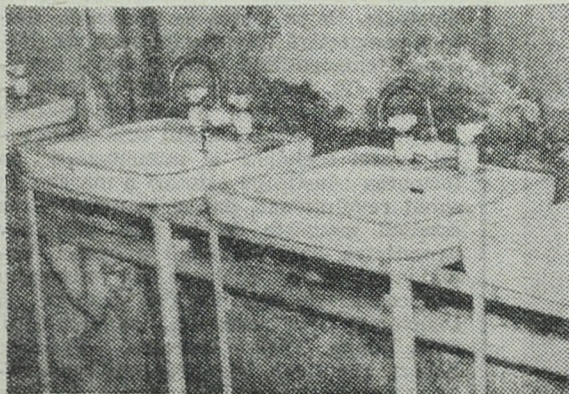
Complexul studentesc a primit sărutul rece al albumului de nea. Vifornițele înghesuite de iarna mohorâtă au țâșnit afară dintr-o scorbură, biciuind dement turmele alburii de nori. Lapoviță, ploaie, ninsoare, lapoviță... iar printre cămine apă, bălți, noroi, dale mișcătoare care-ți aruncă arteziane ce-ți bat politicos la ușa cutiei craniene: „- Voi când o să reparați trotuarele, când terminați alea spre podul Michelangelo, când veți consolida dalele de piatră? Și nu mai duceți atita noroi în centru că și așa este destul!”

Am rămas privind în jur ca la farfuriile zburătoare, am tușit cu ciudă și-am prins a visa la o zi călduroasă de mai, când studenții, ca niște ingerași cu aripi tivite cu betea, sădesc pomi, repară garduri și sar din floare în floare ciripind: „cucu, cucu, azi facem muncă patriotică generală”. Și cum visam așa, deodată mă trezesc cu o cioară bătrână care tocmai își pusese dantura la atelierul de reparații al complexului, în care nădușesc de când lumea, țimplari, lăcătuși, geamgii, instalatori, electricieni.

Atunci mi-am amintit de căminele 9, 12 și 13 unde o parte din geamurile de la dușuri și-au luat adio de la lumea asta aruncându-se de la etaj. Posturile lor vacante vor fi ocupate într-o zi de altele, bine pregătite profesional, și care vor ciștișă bunăvoința geamurilor șefi. Până atunci vor mai trece multe concursuri de împrejurări iar dușurile fierbinți se pot face și la -9°C, pentru că geamgiul s-a pensionat, fondurile sînt la sfîrșit de an, și au trebuit risipite în gurile flămînde ale celor 21 de cămine, iar geamuri nu mai sînt, și pace, dacă te iei după spusele celor în cauză și nu te uiți puțin ce se află în spatele cantinei 1 C.

Electricienii, acești stăpînituri ai furiei electronului, semnează condica de sugestii și pleacă: „- Nu mai sînt materiale, șefu' n-are de unde să ne dea, sfîrșit de an...” și... familie mare, remunerație după buget...

Condicile, aceste acte colosale care tăinuiesc

identitatea defecțiunilor există la fiecare cămin. Pornind pe urmele lor ne-am putut cristaliza opinia ca atunci cînd se poate, treabă se face. Administratorii căminelor sînt destul de mulțumiți de activitatea personalului de întreținere, studenții însă își impart părerile. De exemplu, la căminul 8 C reparația neglijență unele aspecte rămînînd consecvență principiului: aici da, aici nu! sau mă iubește, nu mă iubește... Cităm: „Etaj IV - dușuri stricate; etaj III - nu este lumină în grupul sanitar; camera 143 - n-are lumină”. Și ca să nu existe însă, prea mult timp, păreri contradictorii, „poștașul atelierului de reparații” trecuse pe la cămin, luase la cunoștință, și lăsă un autograf.

Căminul 17, poznaș în felul lui, arbora deasupra ușii o plăcuță pe care-ți zimbea, printre firele somnoroase de păianjen: „Păstrați curățenia și ordinea în cămin!”. Merci, noi tocmai am luat la cunoștință. Aici doar cu două excepții, reparațiile s-au făcut prompt și la timp. L-a fel s-a întîmplat și la căminele 12 și 13. Controversatul cămin 15 a rămas același „Babilon” al facultăților. Și ca să fie în ton cu asimetria-i caracteristică etaj III și IV erau vopsite, iar instalațiile bine întreținute, dar de aici cobori într-o altă lume: pereții băilor scorojiți și mincați de umezeală, abia mai susțin chiuvetele grele, dușurile și oglinzile sînt crăpate. Cineva trebuia să repare tot, însă vremea a trecut, ei au uitat de mult... țango!

Căutînd justificări am discutat cu tovarășul Cserveni Carol, șeful atelierului de întreținere:

„- Sîntem foarte mult solicitați. Este sfîrșitul a-

nului, fondurile sînt pe terminate. N-avem geamuri, n-avem patroane, capace de siguranță. Cu acest prilej aș cere ajutorul conducerii căminelor, fiecarea administrator are în grijă un cămin, noi avem 21. Întîmpinăm greutăți, tablourile de siguranță ar trebui puse sub cheie căci altfel ne fac greutăți și studenții”. Ah, dacă ar fi numai problema siguranțelor, ce iute s-ar rezolva și ar dispărea orice nemulțumire!... Dar există un adevăr și în spusele tovarășului Cserveni: acela că multe probleme s-ar rezolva cu sprijinul studenților. Accesul acestora la tablourile de siguranță aduc prejudicii bune desfășurării a activității electricienilor. De la a „fura” siguranța vecinului și pînă la a face o poartă colegilor de vis-a-vis, care se distrează puțin, nu-i un drum lung de străbătut, totul este să păstrezi discreția. Atunci poți să-ți faci și o colecție personală de dulii, siguranțe ș.a.m.d.

*

În spatele cantinei 1 C, într-una din zile, s-a deschis o autoservire - inițiativa administrației se pare - un morman de varză sub cerul liber și-o stivă de saci cu cartofi, înghesuți lingă - un zid. Am luat și eu un cartof, doi cartofi, din cei cițișa împrăștiți pe jos (o fi înghețat de e așa de negru!), cu gîndul să-l pun în „expoziția bunilor gospodari”.

Într-o zi de marți seara, am pornit să gustăm din porțiile preparate de bucătarii cantinelor studentești. La cantina Universității grupa de serviciu n-avea timp de discuții, era oră de virf. Porțiile semănau destul de bine cu cele etalon, merele erau atît de mici și de boțite încît puteai să le confunzi cu ridichile de iarnă și să le măninci cu piine și sare. Gramajul corespundea, președinta Comitetului de cantină, Doina Cărpinișan, era la post și discuta cu tovarășul administrator Martin Nicolae

Autogospodărirea

în legătură cu meniul pentru ziua următoare. Amîndoi erau mulțumiți de activitatea studenților din grupele de serviciu, nu însă și de cea a internilor de cămin care de 4 zile nu mai efectuaseră nici un control. Aceștia învățau, se pare, jurămîntul lui Hippocrate visînd la fotografia de pe diploma de medic și conservîndu-și energia pentru confruntarea cu producția.

De abia am urcat scările cantinei 1 C cînd studentul Gheorghe Popovici, anul III Electro, ne-a servit pe o hîrtie de napolitate 3 pietricele care nu semănau deloc cu fasolea și care juraseră să dea puțin de lucru stomatologilor de la urgență. În cutia de sugestii și sesizări am găsit cîteva anonime a căror autori necunoscuți, certați cu răspunderea personală, trînteau pe hîrtie tot felul de injurii la adresa personalului cantinei și comitetului.

La ora 21,00 a început ședința de lucru a comitetului de cantină care își propunea să discute o serie de probleme începînd de la discutarea cazurilor de indisciplină a studenților care efectuează autogospodărirea și terminînd cu hotărîrea fericită de a redeschide garderoba din holul cantinei. Am întîlnit aici 7 oameni inimoși care se zbat, analiza-ză, iau hotărîri cu calm și conștiinciozitate. Nicolae Băcanu, președintele Comitetului, pare un om hotărît să spună lucrurilor pe nume. Din relatările lui și a celorlalți membri am înțeles că există o serie de impedimente care le stau în cale. Nu există o colaborare fericită între Comitetul de cantină și Consiliile A.S.C. din facultăți care nu întotdeauna trimit activității solicitate pentru efectuarea controlului de cartele, instalațiile de încălzire de la ghișeele de deservire nu funcționează iar mîncarea se răcește, grupele de serviciu nu-și îndeplinesc întotdeauna îndatoririle depistîndu-se astfel cazuri de sustragere de porții sau indisciplină din partea personalului angajat cit și din partea studenților (oare erau în cunoștință de cauză cu cele ce auzisem noi de la membrii comisiei de control obțesc al centrului universitar și anume de cele foarte multe kilograme carne descoperite într-un frigider, de bor-

Vine iarna, afară e frig și întuneric... Ce face

O problemă mai puțin esențială: alegerea celei mai frumoase...
Vă oferim un buchet pentru a alege și duce

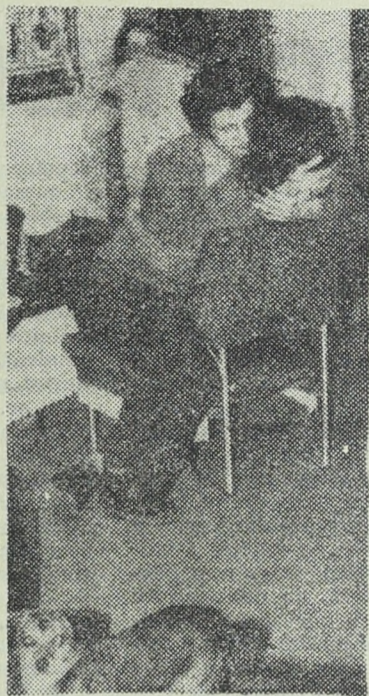
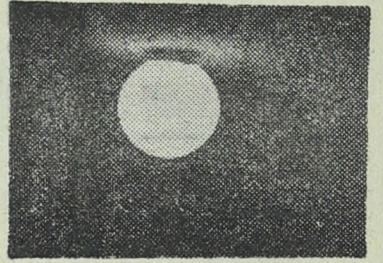

Ridicînd gunoiul de la căminul 9, se trece direct în mîrdăria de lingă căminul 10 C...

FOTOGRAFII DE CONSTANTIN L

de toate zilele

...CĂSĂTORIE

La îngemănarea a două suflete ne oprim extaziți ca în fața unui sublim tablou. O fericire inună aerul iernatic, incit natura însuși capitulează în fața acestui nobil și curat simbol: **căsătoria**.

Pașii, vocile lor, ne poartă prin parcuri, expoziții, teatre, concerte, dar și în cealaltă parte a vieții libere, tinerească, plină de griji și de probleme: viața de toate zilele. Colanul rotund al iubirii scipește, din cind în cind, visător sau șăgalnic, la începutul unei tainice stringeri de mână, la o mișcare furișă a buclilor sau la un simplu zimbet adresat omului de care ți-ai legat pentru totdeauna, viața. Li întâlnim pretutindeni, și fericirea sau tristețea lor ne atrag ca niște lucruri mirifice și tainice. Li întâlnim pe coridoarele facultăților, aici unde tinăra generație își trăiește cei mai frumoși ani, în căminele 12, 14 și 18, unde în spatele fiecărei uși (pe care se arborează cu mândrie numele de familie) pulsează și se crează viața, familia, adevărat stilul societății. În fiecare din aceste camere întâlnești o altă atmosferă, care subliniază pasiunile și preferințele fiecărei perechi. O floare, un disc, afișe, perdele, cărți de toate tipurile, sint singurele care pot să definească, cit mai exact, personalitățile celor doi.

Cineva spunea că o familie fericită și reușită, de cele mai multe ori, pornește din studenție. De ce?

„Imi pare rău că nu m-am căsătorit mai devreme” (P. G., căsătorit de un an), „Pe Elena am cunoscut-o într-o tabără, la Izvorul Mureșului. Acum, după un an, regret imens că au trecut zilele minunate petrecute la căminul 14. Soția mea a terminat facultatea, așteptăm un copil, băiat bineînțeles. La nume nu m-am gândit încă, dar asta nu are nici o importanță. Totul este ca el să vină cit mai repede. Cel mai frumos sentiment pe care l-am încercat pînă acum este sentimentul că eu voi deveni tată!”

Greutățile de închegare ale unei familii sint greutatele inerente fiecărui început: „Am cunoscut-o pe Geta în anul I de facultate. Eram colegi și m-au atras ochii ei, mișcările ei sigure, mersul plin de grație și totodată de mister. Sintem căsătoriți de trei ani! Facultatea este destul de grea și-și are problemele ei. De aceea copilul are să vină mai tîrziu, cînd o să fie mai ușor, și pentru noi, și pentru el. Oricum, anul acesta terminăm facultatea și începe viața adevărată. Va trebui ca să punem amîndoi ce avem mai bun în noi, ca fericirea să ne unească

canele cu murături avînd celofanul crăpat sub pretextul că au plesnit în timpul depozitării, de alimentele al căror termen de garanție a expirat de mult timp?”

Ședința s-a sfîrșit tîrziu. Am plecat de acolo cu convingerea că acest nou și tînar comitet va face totul pentru a ne servi, de fiecare dată, o mincare cit mai bună. Nu era ora angajamentelor dar am citit pe fețele lor de-a merge cit mai bine și... pentru a-i „obliga” într-un fel tată-le și numele: Ioana Romcea, Iosif Groza, Monica Panaitescu, Gheorghe Moruț, Vasile Blaga, Stefan Alexandru, toți studenți ai Institutului politehnic.

Așa am văzut eu, într-o zi de decembrie, „Complexul” timișorean cu bucuriile, dar mai ales cu neazurile lui, și uite-așa m-a cuprins o nostalgie că peste un an îl voi trece în paginile amintirilor din studenție și nu va mai fi nimeni să scrie despre el.

RADU MATEI TODORAN

N. R. Să nu așteptăm, de fiecare dată ca aceste lucruri să le facă alții, dar, mai ales, să fim noi la înălțimea așteptărilor!...

BURSA MEA PENTRU O GAZDĂ!

Ideea de a dezvălui ceea ce se ascunde în spatele simplității și stereotipiei unui anunț de închiriere — găzduit în coloanele ziarului local „Drapelul Roșu”, la rubrica „Mica publicitate” — este tentantă pentru oricine. Iată-mă pus în situația de a căuta un cal troian cu ajutorul căruia să pătrund în universul chirișilor. Sprijinul necesar l-am găsit în persoana a doi amici: Monica Milivoi și Mihai Macarov. Înainte de a parcurge împreună itinerarul studentului în căutare de gazdă vă atragem atenția că relațiile noastre datează din 29-30 noiembrie, și, în consecință, nu răspundem de modificările ulterioare.

Primesc fete în gazdă, încălzire. Timișoara, str. Grozăvești, nr. 2 (în spatele Poștei mari) (7919)”.

Ipoteză de lucru: Eu — afară, Monica — în căutare de locuință, Mihai — însoțitorul timișorean amabil.

Ușa se deschide. O femeie între două vârste, Kamlyo Maria, îmbrăcată într-un halat de casă, privește oarecum mirată: „— Bună ziua. Știți, am venit în legătură cu anunțul din ziar. Băiatul m-a condus pînă la dumneavoastră... — Unde lucrați? — Sint studentă...”. La auzul acestui cuvînt magic, femeia cu privirea severă deveni mai binevoitoare: „— Da, bine. Veniți cu o colegă sau o prietenă de-a dumneavoastră și atunci o să discutăm... — Bine, dar totuși... nu ne puteți da cîteva detalii? — Chiria costă 300 de lei de persoană”. Era momentul să incheie discuția: „— Atunci o să trec cu o colegă pe la dumneavoastră...”. Afară sint pus repede în temă. Monica își împărtășește primele impresii: „— Nasol, am călcat cu stîngul. Trebuie să mai vin cu una. În plus, tipa stă la subsol... Mai erau trei fete acolo, tot pentru cameră...”. Mihai vrea să fie util și se oferă să găsească o fată, în plină stradă. Evenimentul avu loc, în ciuda încercărilor noastre de-al tempera pe binevoitorul nostru coleg: O fată blondă de 18-20 de ani, îmbrăcată în blue-jeansi, se trezi acostată, în plină stradă, de un tînar. Speriată, nereușind să-l ocolească, rămase pironită locului: „— Vă grăbiți? — Da!” Răspunsul nu-l descurajă. Pe-ndelete explică misiunea noastră. Vali Fercolo, al treilea cal troian (de această

dată mult mai nevinovat), cedă insistențelor. Rezultatul compensă pe deplin oboseala. Femeia în cauză, locuiește la subsol într-o cameră frumos mobilată, cu o suprafață de 14-16 m², cu covor persan și calorifer. Alături are o bucătărie. Camera oferită spre cazare fetelor noastre era mizerabilă. Avînd puțin mai mult de 4 m², conținea un singur pat, care ocupa practic toată camera. Deasupra lui, sub niște perdele ieftine, era un gemuleț pe care fetele n-au voie să-l deschidă căci „trece lumea, se uită în casă, și cine știe ce vede”. Din mobilier mai făcea parte un scaun, o măsuță, un radiator (plasat la cîteva centimetri de masa de lemn), un biet covoraș și un dulăpior. Fetele nu aveau acces la baie și le era interzis să aducă în cameră vreun băiat, chiar coleg sau prieten. Tovarășa ținea la principiile ei de viață dar uita că ele erau de zice chiar de fetuși în care se purta cu „clienții”. Cei 6 sute de lei luați pe necazul altora nu cred că-i face cinste.

„Camera separată închiriere pentru fete, bloc central. Timișoara, tel. 31497 (7867)”.

A doua încercare a avut loc prin intermediul firului telefonic. La celălalt capăt, un bătrîn: „— Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu anunțul din ziar — Da, sigur că da. Eu stau pe Leon-tin Sălăjan, dumneavoastră unde lucrați? — Sint studentă — Unde? — La filologie — Ooo, p'ai atunci e aproape. Eu zic să veniți să vedeți camera și apoi să discutăm și celelalte probleme — Bine, voi veni, dar aș vrea să stau în cameră cu o prietenă de-a mea. Se poate? — Da, cum să nu. Se poate și două persoane. Aveți intrare separată, dependen-te... tot confortul — Și cam cit costă pe lună? — Nu, nu e bine să discutăm problemele astea la telefon. Veniți să vedeți camera și dacă vă convine stăm de vorbă, dacă nu, nu este nici o supărare”. Amabilitatea de la telefon avea o justificare: cei 500 de lei lunar, ceruți clientului. Interesantă opti-că de-a transforma în sursă de venituri un apartament, pe care mulți, poate, și-l doresc.

„Primesc fete în gazdă, intrare separată. Timișoara III, str. Eneas, nr. 3/A (7907)”.

Locul rămas vacant prin plecarea lui Vali a fost luat de prietena lui Monica, Mariana Troi. Cînd, în

mereu” (M. D. — cămin 18).

Mici atenții, vorbe frumoase, care nu lipsesc dintre oameni care se iubesc, dau aerul cel mai minunat unei perechi. Am întîlnit soți care merg cu brațele pline de flori, cu mici atenții, acasă, unde zimbetul de răsplată al soției, sau sărutul fugar, le dă cea mai mare satisfacție de pe lume.

„Degeaba spune Cornelia că puloverul acesta n-o să-mi fie bun. Știu că mă păcălește și că el va ieși din mîinile ei harnice și dragi, impletit cu cele mai strălucitoare fire de sentimente. Sint sigur că o să fie cel mai călduros pe care l-am avut pînă acum...” (M. B. — cămin 18).

Și astfel, fir cu fir, clipă de clipă, perechile se leagă între ele, se unesc, își făuresc cea mai minunată perioadă din viață. Iată-i înlănțuiți în ritmul unui dans, privind curgerea liniștită a Begăi, întinzînd mîinile pentru un bun găsit, dărîindu-și unul altuia, cheia uimitoarei prefaceri din viața unui om: iubirea.

ANITTE MATEESCU

sfîrșit, rătăcirea în căutarea adresei a luat sfîrșit, ne-am trezit în fața unei case obișnuite, despre a cărei proprietar nu am aflat prea multe amănunte. O femeie de 50 de ani avea să ne întimpline. Monica și Mariana sint invitate înăuntru. Gazda face o primă tatonare: „Să știți că niciunde nu găsiți condiții ca astea. Foarte multe vor la bloc dar acolo este foarte scump și sint chestii care... Ce știți dumneavoastră cum e cînd deranjezi și așa mai departe. La mine n-aveți un confort deosebit dar totuși nu este de lepădat”. Mariana intră în acțiune: „Și încălzirea?”. O întrebare care stîrni o reacție neprevăzută: „Cu lemne, dragă, cu lemne, dar poți să faci focul și să fie o căldură mai ceva ca la bloc”. Dialogul următor fu mai mult decît edificator: „— Dar baie avem posibilitatea să facem? — ...Hm, știți, la noi e dificil. Doar dacă încălzim apa tot cu focul de la lemne — Da, dar totuși, noi, nefiînd căministe, n-avem dușuri și este necesar să facem o baie măcar odată pe săptămînă... — Păi, bine o să vedem noi ce facem, pînă la urmă tot rezolvăm ceva...” Discuțiile erau de prisos. Camera cu pricina era o modestă construcție auxiliară, puțin spațioasă, cu două paturi înguste (în unul dormea o muncitoare), cu un covor ca vai de el, cu o sobă de teracotă. După anunț totul era ca pe roate. În realitate rămînea un singur avantaj: intrarea separată. eC să faci, însă, cu ea cînd în cameră mai erau două fete. Ele mi-au povestit un conflict recent, avut cu gazda lor. Văzînd soba plină aceasta le reproșa mereu: „Ce-nseamnă asta? Așa se face focul? Acuși crapă soba!”.

Aruncînd o privire mi-am dat seama de „materialul” gazdei. Nu părea să fie dintre acelea care nu o duc prea bine. Dimpotrivă, fiul ei avea o „Dacie” iar garajul era mult mai spațios decît camera care-o oferea spre închiriere.

Obosiți și dezamăgiți ne-am întors acasă. Monica părea îngîndurată. Mi-a declarat că o să se gîndească bine, de-acum încolo, cînd se va pune problema excluderilor din cămin. Nu vroiam să-i dau dreptate intrutotul. Dar cred că și în acest sector ar trebui să se facă puțină ordine. Oricum problema cazării studenților rămîne în discuție mai ales pentru acei care au tras concluziile juste de pe urma acestui material.

CĂTĂLIN ISMAN

N. R. Aceasta în situația în care numărul locurilor în cămine a crescut foarte mult...

T. V. - COLOR -

de SILVIU GENESCU

Am găsit ușa de la intrare deschisă, și mi-am imaginat imediat că mă văzuse de la fereastră, pe când îmi parcam mașina. Ușa era lipită de perete și de afară puteai vedea tot coridorul vopsit într-un verde care-mi amintea că ultima oară când ieșisem împreună băusem la „Seventh's” ceva al naibii de scump și care întâmplător avea aceeași culoare. Casa avea o groază de camere și nu știam precis în care aveam s-o găsească pe Bett spunându-mă pe un ton languros: „Ai venit, dragule?” O ușă era întredeschisă și fără să bat am intrat. Ceva mi-a căzut în cap, ceva ușor și care mi s-a rostogolit la picioare împreună cu un castron de plastic ce-mi atinsese în trecăt umărul. M-am aplecat culegând de jos un fel de burete gri, cioplit în așa fel încât să semene cu un pietroi. Pe o parte era prins un bilețel: „Un bolovan mai puțin concret, dar data viitoare nu voi apela la capacitatea ta de abstractizare”. Fusesse pus acolo, la ușa, ca să-mi cadă în cap și să constituie una din obișnuitele glumițe pe care mi le făcea Bett. Nu știam ce putea însemna „data viitoare” pentru Bett, simbăta viitoare? ușa următoare? și fiindcă nu reușisem să deslușesc sensurile profunde ale celor două cuvinte, am tras un șud zdrăvăn în clanța ușii din fața mea. Nu s-a întâmplat nimic, n-au căzut stinci, deși nu m-ar fi mirat o surpriză generală. Conform regulii, n-aveam voie să scot un cuvânt până ce n-o descopeream pe Bett care să-mi zică „Ai venit dragule?” Și o făcea din cele mai neașteptate unghere. Am intrat în cameră.

— Ai venit, dragule? Și în acel moment dădu drumul la picup.
Niște băieți chinau de zor instrumentele.

— Nu-mi place Moti the Hoople, i-am spus.

— Ești o gorilă simpatică, mă asigură făcându-și de lucru cu un instrument mic și drăguț cu care bănuiesc că se pensa. Atunci am observat că am palmele pline de praf de cretă. De la acel bolovan mai puțin concret, probabil. M-am scuturat palmele chiar deasupra capului ei în așa fel încât după scurt timp părul îi luă o culoare ciudată.

— Și asta a vrut să fie un fel de replică? — strigă trecându-și mina prin păr și ridicându-se în picioare.

— Asta nu întreacă cu nimic glumele tale idioate. Ascultă, m-am săturat să tot vin după tine și să trec prin tot felul de capcane până ajung să-mi spui „Ai venit dragule?” Prea seamănă totul cu o experiență făcută cu un soarece de laborator. (Mă privea fiz).

— Îmi plac șoarecii de laborator. Sint albi, au ochii roșii. Sint curați. Tu nici măcar curat nu ești. Făcea aluzie la jeansii mei pe care nu-i spălasem de vreme îndelungată. Plecă din cameră, o auzeam cum merge pe coridor, cum deschide un sertar și cum brîntește ușa de la intrare. Tot ce se întâmpla era deosebit de înviător contra plictisului unei după-amieze de simbătă și în timp ce dărgam la rindu-mă afară nu știu de ce m-am gândit că lucrurile mari se nasc și mor dintr-un fleac. Că acel fleac poate fi doar un simplu gest cu mîna, suficient pentru a mă plasa pe acea orbită a vieții unde nu mai întâlnești un sentiment care să te domine și care a fost decent etichetată „viața cotidiană”, dar care era o mizerie de înșiruire de lucruri pe care le faci în mod automat, zi de zi. Alături de Bett nu trăiam „cotidian”!...

... Ajunsesem în sfîrșit pe același plan cu Bett și o priveam prin geamul deschis. Îmi închipuiam că plînsese, sau că e pe cale să plîngă, dar m-a izbit expresia ei detașată. Ai fi zis că gusta din plin frumusețea Muntelui Hood, vizibil pe direcția noastră de mers. Parcă fișnea direct din autostradă.

— Bett! Oprește-te, am spus, sau mai bine zis, am strigat.

Drept răspuns, ea se smulse de lângă mine ajungînd să aibă aproape 200 de mile pe oră. Cred că era cel mai evident „NU” pe care-l primisem în viața mea. Pentru prima dată îmi părea rău că nu-mi luasem o mașină mai ca lumea.

N-am văzut pe nimeni pe autostradă. Era ca și cum lumea ne lăsa singuri ca să ne rezolvăm divergențele, dar eram convins că în curînd avea să apară poliția. M-am apropiat puțin de mașina ei, dar, chiar dacă am fi fost ușă-n ușă, tot nu aș fi putut să-i spun ceva. Motorul mașinii mele, neobișnuit cu un astfel de tratament urla mai, mai să-și dea duhul. Totul semăna cu o urmărirea dintr-un film de duzină. Trebuia s-o opresc într-un fel...

... M-am așezat comod în fața aparatului și am început să răsucească butoanele. Îmi și imaginam cum un beculeț roșu avea să se aprindă la bordul mașinii ei. Cred că becul se și aprinsese.

— Bett! Iartă-mă pentru tot ce a fost...

— Lasă tonul ăsta plîngăreț.
— Te aștept cuminte, pe scaun, cu mîinile la spate, i-am spus sorbind din cafeaua pe care mi-o pregătisem din rezervele ei.

Înainte ca Bett să-mi poată răspunde, în aparat s-a auzit un fel de pîrîitură, dominată apoi de o voce tremurîndă:

— May Day, May Day, aici H.M.S. Royal Eagle. Am fost atacat și scufundați de un submarin japonez. Poziția noastră este... și vocea pieri. Cînd într-o secundă gândurile și se adună buluc în minte e ca și cum o gloată ar da buzna peste tine fără să poți recunoaște pe careva.

Am întrebato-o pe Bett dacă a auzit și ea ceva, cumva.

Fuma o țigară lângă mașina oprită. Încea să se hotărîse să se întorcă prea repede, înăi explică.

— A fost o farsă, dragule... vreun radioamator.

Acel apelativ în cuvintele ei mă bucură grozav. Probabil că nu mai avea praf de cretă în păr.

— Oricum a fost o farsă, am căzut de acord și mă întrebam ce dobitoc pierde timpul așa. Auzi, May Day, May Day, parcă se credea pe Titanic. Apoi sună telefonul. Chiar lângă mine. Nu-mi prea păsa cine era la capătul firului.

Tipul mi se recomandă ca fiind vecin cu Bett și mă ruga stăruitor să aprind televizorul pe programul unu.

Vorbea repezit și la fiecare două secunde îmi trînteia un „vă rog” O.K., l-am deschis și încă din primele momente am auzit un comentariu care mă îngrozi. Un reporter cu ochelari de soare anunța cu pauze mari între cuvinte că președintele Statelor Unite J.F. Kennedy TOCMAI fusese omorât la Dallas, Texas. Apoi apărură pe ecran dungi negre, dar imaginea se restabilă imediat. Acum arătau o emisiune pe care o văzusem cu șase zile în urmă.

Din nou dungi negre, subțiri și pe ecran apăru o transmisiune IN DIRECT de la Houston. Se pregătea lansarea lui Apollo-11. Doamne, și noi sintem la „Space shuttle”. Am aprins radioul ca să aud un fragment dintr-o cuvîntare a lui Roosevelt despre atacul de la Pearl-Harbour. M-am repezit la stația de radio și am chemat-o pe Bett, dar am vorbit greu cu ea. Cîneva transmîtea în continuu „cître toate mașinile din zonă” semnalele unui individ bănuît că-l ucisese pe Kennedy în urmă cu cîteva minute. Bett îmi promise că va veni repede.

Eram cu spatele la televizor și cu ceașca de cafea în mînă. Două mașini de poliție trecură cu girofarurile aprinse. Am dat telefoane la E.B.C. și U.P.I. ca să aflu ce naiba mai însemna tot ciroul ăsta.

— Este un fenomen generalizat în toată lumea. Fără explicație deocamdată. Și trosce, mi-au trîntit receptorul. Probabil că pierdeau mii de dolari pe minut. Ei nu mai puteau să transmîtă nimic. Emisiuni vechi de zece, de douăzeci de ani, se perindau pe ecran, din radio cineva afirmă că Hitler reprezenta un real pericol pentru omenire și dădea exemplu amestecul lui în războiul din Spania. Ce-ar fi dacă ar apărea o emisiune de mîine?

Cînd Bett intră pe ușă, eu tocmai aruncam o sticlă în televizor.

ELECTRECORD

Este inevitabil la o rubrică muzicală, fie ea chiar și de rock, jazz sau folk, să nu fii nevoit a face referiri la principalul mijloc de memorare al acestor producții: discul. În cazul de față, fiind vorba prin excelență de creația națională, devine justificată frecvența cu care apar în aceste coloane numele sau producțiile singurei noastre case de discuri: Electrecord.

Încercînd a lăsa la o parte notele critice pe marginea altor refuzuri ale conducerii ei, evitării muzicii necomerciale (jazz, progresiv) în dauna valorii, lungului timp dintre înregistrare și apariție, prezentării grafice și incompletei notări pe copertă a muzicienilor participanți etc., vom păstra nota informativă, de popularizare a unor creații care vor apare în primele semestre ale anului viitor. Reamintind numele unor discuri a căror prezentare s-a făcut în numerele trecute — Formații sibiene de jazz (cu Vocal Jazz Sibiu și Radu Ghizeșan), Zalmoxis (Sfinx), cel al Semnalului conținînd „Durata” și „Moara”, un disc de jazz al compozitorului Ramon Tavernier — continuăm lista aparițiilor viitoare la Electrecord, asociînd pe alocuri și cîteva informații privind activitatea actuală. Astfel:

● Pe muzica poemului „Zburătorul” după mai multe schimbări de texte (cele definitive fiind semnate de Daniela Crăsnaru), formația Progresiv TM a imprimat un LP intitulat **Puterea muzicii**, care va conține piesele: „Oameni și fapte”, „Legămînt”, „Opiume pentru pace”, „Puterea muzicii” (fața întii), „Sete de pădure”, „Pas candid către realitate”, „Destin curat” (fața a doua). Actualmente grupul bucureștean repetă la Ateneul Tinerețului, studiînd cîteva teme în vederea noului repertoriu. De asemenea, este în perfecte un turneu pentru lunile ianuarie-februarie, organizat de A.R.I.A., în Cehoslovacia, Bulgaria, R.D. Germană, împreună cu Dida Drăgan. Publicăm fotografia acestui tandem în formula (de la stînga la dreapta): Ion Cristian (drms), Florian Ochescu (gh), Dida Drăgan (voc), Harry Coradini (voc), Ladislau Herdina (gh, voc), Liviu Tudan (gh bas, voc).

● Împlinind zece ani de activitate, grupul Savoy a înregistrat discul LP intitulat **Lied cu fluturi**, după versurile poetului Ion Lotreanu. Piese sînt: „Răspuns cu iubire”, „Elegie”, „La voievozi cu gîndul”, „Gîndul”, „De mă iubesti” (fața întii), „Ce mori s-au rătăcit în noi”, „Romanță de dragoste”, „Lăcrimă și cînt”, „Vulpea”. „Lied cu fluturi” (partea a doua).

● Și lui Tudor Gheorghe îi va apărea un al doilea LP conținînd cîntecetele: „Dans” (după versurile lui N. Labiș), „Lied” (Al. O. Teodorescu), „Umbra ploilor” (Ion Horea), „Valțul rozelor” (Al. Macedonski), „Cîntec vechi” (T. Robeanu), „În fiecare zi” (R. Vuipescu), — fața întii și „Cîntec” (G. Coșbuc), „Cîntec oltenesc” (V. Carianopol), „Destin” (D. Papuc), „Ursul

romănesc” (M. Beniuc), „Rîuri” (A. Păunescu), „Cîntec streinățății” (G. Crețeanu), „Tara mea” (I. Nețișescu) — fața a doua.

● Pentru că am inaugurat categoria cantautorilor iată și aici cîteva discuri interesante. În primul rînd cel al lui Vali Sterian intitulat „**Antirăzboinică**”, la realizarea căruia au participat pe lîngă titular (muzică, versuri, pc. gh) și Dan Andrei Aldea (g), Nicolae Enache (claviaturi), Dan Bădulescu (gh bas, gh), Iulian Constantinescu (pc). Discul LP va conține piesele: „Antirăzboinică” (A. Păunescu), „Cîntec de leagăn”, „Casă bătrînească” (Arcadie Donose), „Baladă pentru omul sistem”, „Ardeal” (Mircea Micu) — fața întii și „Moara”, „Dormi în pace”, „Glasul pămîntului”, „Cîntec pentru pace”, „Problema e una” (A. Păunescu) — fața a doua.

● Două discuri mici, tot de muzică folk, vor avea pe copertă numele lui Doru Stănculescu (cu piesele „Hai de hai!” și „Cîntec între apele țării”) și Mircea Bodolan (cu „După amiaza unui cîntec”, „Sat sub secetă după popot”, „Cîntec de instrăinare”), la acesta din urmă participînd și Dan Andrei Aldea (hrmn, gh) și Marian Vasile (glockenspiel).

● Crezul meu se intitulează discul LP realizat de Mircea Vintilă, avînd cîntecetele „Crezul meu”, „Un om pe niște scări”, „Pielea ursului”, „La fereastră sub livadă”, „Făt frumos” — fața întii și „Dulce Românie”, „Doamnă”, „Comerțul imposibil”, „Lordul John”, „Să stai în fin”, „Dor de singurătate” — fața a doua. Și la realizarea acestui disc participînd Dan Andrei Aldea (synthesiser) și Mihai Cernea (bongos).

● Formația Metropoli figurează cu un nou disc LP intitulat **Vouă** și reprezentă, în mare parte, o reluare în limba română a discului „Sunetul în zbor”. Piese, reorchestrate și adăugite, sînt în ordine: „Preludiu”, „Vatră”, „Atunci e bine”, „Sunetul în zbor”, „Vouă”, iar pe fața a doua compozițiile noi: „Vino cu noi”, „Despre o fată”, „Frază scurtă”, „Viața e un dans”, „Tot pe drum”. În grup s-a efectuat o schimbare, din motive de sănătate Trifan Ladislau a cedat locul lui Luca Marius (gh), cu actuala formulă încheiînd un lung turneu care a cuprins Ardealul, Oașul, Oltenia.

● La sfîrșitul lunii decembrie formația Sfinx împreună cu Evandro Rosta și Anda Călugăreanu, Nicu Alifantis și Adrian Romcescu vor întreprinde un turneu în Banat și Bihor, sub egida Casei de cultură a studenților „Grigore Preoteasa” — București. Ca o știre de ultimă oră, Nicolae Enache a fost înlocuit cu Idu Barbu (ex-Mondial).

IOAN BĂCALETE

EBATA: Gala formațiilor românești de jazz va avea loc vineri, 22 decembrie și nu în 19 decembrie cum anunțam în numărul trecut.

AGENDA

A. E. BACONSKY

Corabia lui Sebastian

Ed. Cartea Românească, București, 1978)

Noul volum de „poezii și antipoezii” al regretatului poet A. E. Baconsky, oferă cititorului imagini dintr-o lume (universul citadin occidental) care se amestecă încet-încet într-o indefinită stare „cenușie” (simbol sigur al unei treptate disoluții cu scopul secret al risipirii în absurd) — acestea sînt primele impresii pe care le furnizează peregrinarea poetului într-un spațiu simțit dureros în toate contorsionările lui nefirești.

Încă de la titlul volumului se anunță programatic o călătorie menită să propună imagini și senzații apte să ne transpună în frivolitatea dezmatată a metropolelor, în nebunia lor generatoare de confuzii și indeterminări. De altfel, Sebastian Brant, gravorul din îndepărtatul Ev Mediu, nu intenționase nici el prea departe de poetul român, închipuind o **Corabie a nebunilor**, oferind prin ea subiecte valabile romanului contemporan și teme de meditație poetică, cum ne îndreptățește să afirmăm cartea lui Baconsky.

Ambarcațiunea, într-o sferă largă a cuvintului (inclusiv cea extra-terestră, astăzi) oferă sintetic valori emblematice pentru umanitate. Doar biblicul Noe, operînd alegeri pentru corabia sa, restringe întreg universul uman în limitele acesteia, ilustrînd astfel esențele creației demiurgice. Lumea lui nu putea să fie decît perfectă pentru că se afla redusă la exemplar și emblematic. Pusă în corelație directă cu perfecțiunea divină, călătoria sa se desfășoară netulburată în deplina ei esențialitate.

Bătrînul Sebastian Brant ia lumea așa cum există, adică cu întreg alaiul rătăcirilor și al desertăciunilor ei, pentru a o pătrunde și mai ales pentru a o îndrepta prin morală. Baconsky nu se deosebește fundamental de predecesorul său deși paradoxal ni se spune că „Am devenit unul din personajele lui Sebastian Brant”. Încă

n-am văzut vasul pe care voi pluti multă vreme”. Ambarcațiunea poetului poartă, în mersul ei spre veșnicie, clișee dintr-o lume mare și pestriță, scuturată de fericiri nevrigoase desfășurate de-a lungul stadioanelor și gărilor aglomerate, o lume a pustietăților odihnind prin piețele marilor orașe, brăzdate de lămpioane și hîrtii pătate cu muștar.

Dacă gravorul medieval moraliza cu gîndul îndreptării celor rătăciți în lumina imperativelor creștine, intenția modernului Baconsky (prin lipsa unei adeziuni ferme la o modalitate de vindicare etică a lumii), rămîne suspendat între impuls și o finalitate clarificată și decantată de indeterminări angoasante „Intră în rece — verde, galben albastru și rece / nu mai visa nu mai iubi nu mai crede — / Taci. Dacă vreți totuși să spui ceva / învață să urli” (Nihil).

Datorită acestei neputinți într-o „rezolvare” etică a lumii moderne, poesia se încarcă cu neliniști și temeri în fața Nimicului, a Neantizării (groaza iscată în fața posibilității înglobării în număr și tehnică, aducîndu-ne astfel în minte spaimetele mai vechi ale lui Heidegger). De aici poate cadenta frazelor, muzicalitatea lor debordantă, cumulările de imagini explozive, mocnind ascuns disperarea disoluției finale în cascade retorice menite să strige nedumerite peste apele întinsului ocean al rătăcirilor omenești „Dans al formelor alungite, dans de ciini / dans de cuvinte streine, / dans de moravuri — / manechine limfatice promit fericiri tuturor / celor ce-nvață dansul și în vitrine se-neacă / piticii veniți din Levant — n-umai avem / decît aur, nu mai avem fier, nu mai avem pămînt — / apă, jur împrejur numai apă, totul rotund, / totul se-nvîrte, dansează, dansează, dansează” (Sebastian Brant).

DANIEL VIGHI

CL. LÉVI-STRAUSS

Antropologia structurală

(Ed. Politică, Buc., 1978)

Recenta traducere a uneia din lucrările de referință ale etnologului francez Cl. Lévi-Strauss tînde spre conturarea unei metodologii riguroase, operante, în studiul și analiza datelor etnografice.

Pornindu-se de la analogia limbaj (sistem de semne lingvistice specific organizate) — societate (ansamblu de interrelații între fenomene), fiecărui element component al unei micro-societăți primitive — i se atribuie valențe funcționale, modificate de la o comunitate la alta. În ciuda acestei complexități descurajante, autorul identifică în interiorul structurilor analizate un model arhetipal, ireductibil, dar identificabil și care ar aparține unei „structuri inconștiente” a omului primitiv devenind altfel spus,

un comandament social ce ar elimina opțiunea.

În virtutea modelului structural precizat, variantele multiple ale aceluiași mit, complexe forme de organizare socială potrivit relațiilor de rudenie, sau forme artistice variate, dar prezentînd evidente analogii, n-ar mai fi decît „evoluiți” (datorate contactului divers cu culturi superioare) ale arhetipului, fiind de o structură comună a gîndirii arhaice.

Deși modelul Lévi-Strauss-ian nu are întotdeauna acoperire în fenomenalitatea comunităților studiate, lucrarea autorului propune un instrument de analiză și cercetare cu rezultate incontestabile, aducînd rigoare și sistematizare în informația bogată și eterogenă a etnografiei și folclorului.

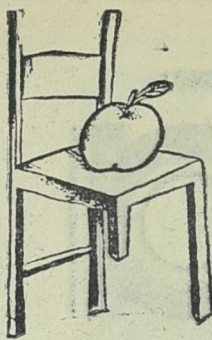
G.H. SECHEȘAN

Vă mai recomandăm :

ARON COTRUS — „VERSURI” (Ed. Minerva, Buc., 1978) ;

VASILE ȘERBAN și IVAN EVSEEV — „VOCABULARUL ROMANESC

CONTEMPORAN” (Ed. Facla, Timișoara, 1978) — cărți pe care le vom prezenta pe larg în următorul număr în cadrul aceleiași rubrici.

GONG

„FELINARUL VERDE”

Wroclaw, Rynek — Ratusz, 26 — pîvnica. O adresă care în românește sună așa : Wroclaw, Piașa Primăriei, 26 — în pivniță.

Intr-o vitrină un felinar verde, rămas parcă din epoca iluminatului cu gaz (lingă care, închizind ochii, îți imaginezi trăsurile cu muscali pe capră), deasupra porții boltite alt felinar verde, amîndouă însă cu inscripția „teatr” pe ele. TEATR ZIELONA LATARNIA sau pe românește Teatrul „Felinarul Verde”.

— Deci, nu mai aveți locuri ?

— Ne pare rău, veniți altădată. Avem pentru „Milzenie” (Tăcere) al lui R. Brandstaetter peste patru săptămîni.

— Multumesc, dar peste patru săptămîni...

— Vorbiți cu „pani” Irena Rzeszowska. Am vorbit cu Irena Rzeszowska, o femeie între două vîrste, care într-un mod afabil ne-a invitat să fim prezenți la ora 20.

Rynek Ratusz 26 este Zielona Latarnia.

Rynek Ratusz 27 inseamnă Laboratoriu-ul lui J. Grotowski. În Wroclaw mai există Calambur, teatrul nr. 1 în '77 și '78 în Polonia, teatru format numai din studenți. Și tot în Wroclaw mai este și teatrul lui Tomaszewski. Bătălia pentru titlul de capitală a teatrului nu se dă între Varșovia și nu știu care oraș, ci între Wroclaw și Cracovia.

La teatrele din aceste orașe a face rost de un bilet cu zece zile înainte de un spectacol (oricare) este o problemă greu rezolvabilă.

La 19,45, respectînd o punctualitate în care speram, eram în fața porții cu felinar. Irena Rzeszowska ne aștepta cu un teanc de programe și pliante, unele noi, altele mai vechi.

În holul teatrului, un hol mic și cochet, așteptau la rînd, la garderobă, elevi, muncitori, studenți, militari, dar și o pereche cu părul alb.

Pe trepte scurte și dese am coborît în „pîvnica”. Un rînd de bănci de lemn pe lingă trei din cei patru pereți. Pe ușa pe care am intrat noi, la ora 20, s-a tras și cortina, în sensul că, după stingerea luminii, s-a lăsat deschisă. Așa am devenit spectatori la piesa Elefantul (SLON) a sovieticului Alexandr Kopkov. La „Zielona Latarnia”.

Maria Olczak, cea care din anul 1948, anul înființării teatrului, nu s-a despărțit de această scenă, aniversînd toate jubileele, este cea mai veche componentă a acestei trupe de amatori, care joacă peste 30 de spectacole pe an și care are în fiecare stagiune cel puțin trei premiere.

În rolul Marfei, soția lui Mocalin, a intrat în scenă cu bătoșenia ei de țărâncă stăpînită pe ale casei, învîrtindu-se în poalele unei rochii înflorate mai mult cu pete de grăsime, legîndu-și mereu basmaua țărănească, în timp ce așeza masa.

Rînd pe rînd, pe ușa deschisă, intră Pașca, Mitia și Dașa, copiii lor, care „discută” despre afacerile lui Caplin, despre munca din colhoz, dar și despre construcția dirijabilului la care părintele lor, „visătorul” Mocalin, un fel de pierderă-vară, romantic și plin de vervă oratorică, începu să lucreze.

Familia lor este un conglomerat de caractere neacomodate la noua realitate socială — înființarea colhozurilor.

Mitia, filozoful autodidact, mereu buchisînd din manualele de marxism, încearcă să rezolve dilemele familiei aplicînd preceptele moralei marxiste.

Replicile sînt fie ironice, fie încărcate de umor. Vocea obștii, avînd funcția unui cor antic, punctează momentele cheie ale spectacolului.

Adevărata față a lucrurilor este mereu înfățișată de glasurile lui Kurcin, președintele colhozului, al lui Swioklin, comsomolul, precum și al țărânului Saliachin Mocalin „visătorul” fîne discursuri familiei și obștii, despre o „lume” în care munca nu mai e necesară. Trîind cu capul în nori și cu visele unor aventuri în care traiul să însemne iluzoria pleca-

re spre zările unei lumi fără muncă și unde, stînd pe scaun, cu sticla de votcă-n mînă, se nasc milioanele.

Colectivitatea amendează la timp „ieșirile” romantice ale lui Mocalin, precum și necinstea lui Caplin.

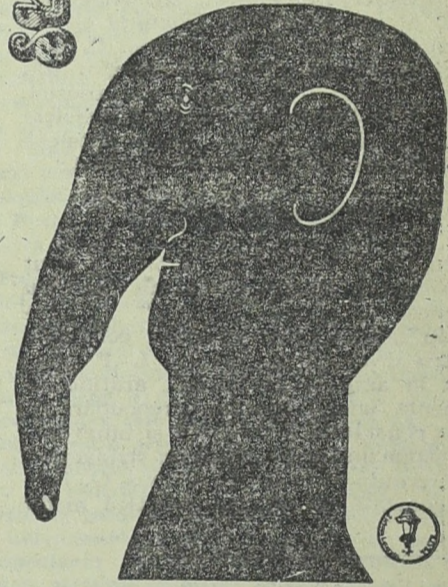
A te așeza în plasa neadevărurilor, a nu participa la efortul de muncă și cîns-te al colectivității din care ai făcut parte, înseamnă a te așeza de-a curmezișul istoriei spune în subtext Kopkov.

Memorable sînt scenele cînd Marfa așează masa, cînd afaceristul Caplin își expune „proiectele” dar mai ales scena cînd Mocalin împarte funcțiile „americane”, precum și aceea a „construirii” dirijabilului în care va urca pe rînd tot clanul pentru călătoria de „peste ocean”.

Discursul dramaturgic este cursiv și în crescendo, pentru că trupa de actori amatori izbutește în toate clipele spectacolului. O trupă de talente, foarte omogenă, în care rafinamentul expresiei atînge culmile măiestriei.

O plasă pescărească, înnodată și răsucită, o draperie cenușie (care acoperă și descoperă corul antic — glasul obștii), un coș-nacelă, prins cu tot felul de frînghii și ancure de plafon, iată un decor sugestiv, încărcat de simboluri, purtînd semnătura inginerului Ian Dutko.

NOTĂ

Irena Rzeszowska este cea care a adaptat și regizat textul lui Kopkov, reușind să delimiteze registrele particulare ale piesei: imbinarea utopiei și a visului cu lumea amalgamată a realului. Fără să fie un teatru experimental prin excelență, așa cum este vecinul de la etaj (Laboratorium), teatrul „Felinarul Verde” îți creează impresia unei experiențe artistice unicate.

Profesionalismul foarte ridicat al colectivului artistic, care l-ar face pe orice regizor din teatrele noastre să-l invidieze, concepțiile riguroase îndrăznețe și lipsite de grațiozități, au făcut ca „Zielona Latarnia” să câștige de cîteva ori premiile Ministerului Culturii și Artei din Polonia, precum și premiile principale la mai toate Festivalurile de teatru pentru amatori din țara prietenă.

Muncitori, elevi, studenți, o casnică, un profesor, funcționari unii făcînd chiar naveta la repetiții și spectacole, la cele peste 900 de spectacole în cei 30 de ani ai teatrului, toți se string pentru a aprinde lumina verde a felinarului din piața veche primăriei din Wroclaw. O lumină care a devenit o făclie pentru căutările artei teatrale de amatori din Polonia.

CORNEL SECU

Lirică

VIATA CENACLULUI

ORGOLII SI GENEROZITATE

Sedința a IV-a a cenaclului „Pavel Dan” (5. noiembrie), atîngînd un record de asistentă a început printr-o paradă a orgoliilor înguste

În schimb ne-au oferit multă generozitate prin poezia lor: Gabriela Oszterman (elevă) și debutanții în cenaclu, Mirel Lazăr (anul IV mecanică agricolă), Corina Rujan (anul I. matematică), și Marius Morariu

Ne asociem părerii lui L. Petrescu, cum că „niciodată n-a fost o poezie a minimului risc ca acum” G Terziu: „M. L. e un retoric la nivelul mărturisirilor. C. R. nu realizează o detașare de primul contact cu tume Sinceră și adevărată. Despre G. O. numai lucruri bune. M. M. practică o poezie intelectuală.” C. Mărăscu: „C. R. e cuprinsă de sentimentul frustrării, cultivă temele impersonale și biografice. iubire și copilărie. cu o sensibilitate subterană.” I. Monoran: „... O sărbătoare a debutanților.” Despre M. M.: „Dificil și zgîrcit, are 20—30 cuvinte într-un text, dar reușește. la el însăși spațiile albe vorbesc.” L. Petrescu: „La G. O. există un gen de malitie mai puțin feminină. Un anumit avînt. Prosopetite. M. L. ne propune un grupaj de fapt divers”. R. Bărbat, „Nu am asistat la o sedință de debut, ci la un absolut debut. De excepție e M. L., de o impresiionantă sinceritate ce traversează afectul și psihologicul. În „Sonete subiective” dovedește că poate domestici cuvîntul. M. M. reușește să scrie cu capul și să gîndească cu inima, transformă o experiență-subiect, într-un eveniment al spiritului.” M. Sămănță citește o notiță de poet asupra poeziei C. R. a cărei concluzie e valabilă pentru toți patru: „După o decantare a expresiei, după o reclădire din marmură caștelele de nisip ale C. R. ar putea înțelege mișcărilor secrete ale mării și poeziei.”

CITEODATĂ TEATRU

Sedința a V-a (19 noiembrie) a avut un singur protagonist: Lucian Petrescu cu piesa de teatru „Păsările”. Vorbitorii au salutat preocupările constante pentru dramaturgie ale lui L. P., student în anul III. la I.M.T., arătînd că prezența unor astfel de preocupări în viața cenaclului e necesară și binevenită, răspunzînd unui dezerat stringent.

Referindu-se la textul propus, G. Terziu constată că autorul practică moda

pieselor cu două personaje ce se mișcă într-un univers condiționat (o insulă). P. Ilieșu: vorbește mai mult „ideatic” despre piesa pusă în discuție. „La Morrell era o goană după certitudine, la Petrescu personajele fug de certitudine, ele vor să devină o formă. Retează orice legătură cu realul din dorința de a rămîne singure cu ele însele. Cheia e fantasmagoria. În piesă, autoînsingurarea are o singură rațiune de a fi, aceea de a-și găsi un rost, răspuns la lucrurile care ne frămîntă. L. P. pervertește cuvîntul spre ironie. Încearcă o salvare a încărcăturii semantice a cuvintelor, pentru a rupe relațiile dintre eu și mediu.” I. Monoran: „Piesa lui L. P. se aseamănă cu poemele romantice. Surprinde alienarea individului care simte nevoia de a evada din mediu.” Traian Pop Traian: „Problema piesei e căutarea singurătății. La început apare căutarea libertății inconștiente, apoi dilema de a omorî sau nu păsările (fără ca el sau ea să-și dea seama că de fapt sînt coordonați de alte personaje).

MOD DE REFLECȚIE

Sedința a VI-a (2 decembrie) a propus doi poeți: Lucian Scurtu și Iona Dobocan (debut).

C. Mărăscu (note de lector): „L. S. se sincronizează, se aliniază în chip firesc pe o direcție fertilă a liricii române contemporane, aceea care repune cotidianul în drepturile sale. îl integrează, aduce prozaicul în lumina violentă a reflectoarelor.” M. Sămănță: „I. D. scrie o poezie citadină, a nostalgiei după spațiul satului românesc, pe linia lui Derlea, Târziu și poate Monoran.” L. Petrescu: „Nu, poezia sa e ceva mai larg intenționată decît acest aspect, chiar prea intenționată.” V. I. Boldureanu: „Cei doi fac pași spre poezia de substanță.” I. Monoran: „L. S. are texte care încep să se rotunjească. I. D. e un șoc absolut pentru modul nostru de a gîndi poezia.” A. Derlea: „La L. S. apar lucruri care trădează facilitatea. Pentru a-și realiza textul, are nevoie de un partener de confesiune. Poezia lui I. D. e o sumă de evenimente și nu un discurs urban.” V. Musteșiu: „Apreciez tonul colorat, unitatea în divergență a discutiilor. Amîndoi se realizează tendinței de azi de a transforma poezia în mod de reflecție.”

ASISTENT II

MIREL LAZĂR

PICTURĂ INTR-O EXPOZIȚIE

umbra purtînd urmele
pașilor sau
porților nedeschise
stringe fără remușcări
și fără restricții nefondate
siluetele jilave
care acoperă ca un
„ceea ce se adaugă la ceva”
ceața după-amiezii
amănuntele mi se scurg
printre degete
lacom
să-și foșnească prezența.

PEISAJ CU MOARĂ DE VINT

în un copac în palmă
și picioarele-mi prind rădăcini,
buzele
nu pot împiedica
revărsarea nudă a frunzelor
și strigătul mut
rămîne
acățat — stupidă moarte —
de crengile din vîrf,
în un copac în palmă
și trupul mi se transformă
în scoarță
pipăit
de ochii neîncrăzători,
în un copac în palmă
și de-abia cînd
privirea-mi devine coroană
înțeleg
că acel copac sînt chiar eu.

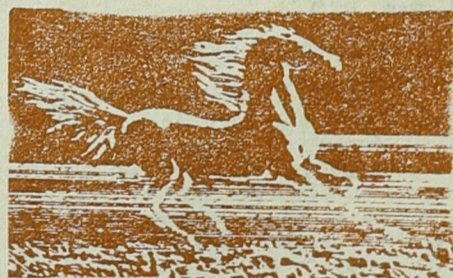
LUCIAN SCURTU

MARINĂ

University Library pentru RODICA

îmi amintesc marea
cu o melancolie de
soldat tuns scurt
singur și trist ca o
duminică seara
îți căutam privirea de
fanariot
prin castelele de nisip
fardat și ud.

Toamna pe plajă rămîn
doar urme de sini.

MARIUS MORARIU

IN CULISE

cuvîntul daltă să-mi fie
lumina încrustînd în stîncă
iar versul
aripă de vultur
atîtor năruiri de munți
și lacrimă
atîtor zări ucise
și ecou
atîtor muguri neviți
fluier să fiu
doînd furtunile începuturilor
spre sentinul răsăritului de mîine

O DIMINEAȚĂ OARECARE

licăriri de albastru
presupuse
printre cutele cortinei
în spatele ei
timpul
dezmoșîndu-și oasele

GABRIELA OSZTERMAN

★

Anotimpul ăsta mă umple
de boabe mari și
crăpate de brumă
Sînt un teasc
Am zdrobotit douăzeci și patru
de ani și am umplut
nenumărate butoaie cu
experiențe personale.
Unele au prins iz de mucegai
s-au casat tot umblînd prin viață
Cele mai multe le țin
la îndemînă și dau
cu dragă inimă
cui îmi calcă pragul.
Pe cele de soi
împezi și tari cu buchet bogat
le țin pentru mine
să mă-mpărtășesc de cîte ori e
nevoie.

Am strîns și un butoi
de sentimente
Cu timpul am învățat
să fiu circumspect
la sortimentul ăsta.
Rareori dau cuiva
un pahar.
așa, între patru ochi.

CRISTALE

Singurătatea gîndului e grea
Sentințele ne dor și ne destramă
De recunoaștem vina de-a uita,
Greșeala recunoaște-o vom în taină.
Iluzia deprinderii perfecte
În sfera circumscrisă și opacă
Disimulînd tangența la efecte
Silim neîmplinirile să tacă
Fecunda introspecție urzește
Vitraliile vieții virtuale.
Întoarcerea în fructe se plătește
cu renunțarea florii la petale.
Imperceptibil, umbra se trudește

VIOLETA POPESCU

ZBUCIUM

Să risipească ordinea-n cristale,
Nisetrul spiriduș lucind sub alba
mare
Își căuta prin smîrcuri aripile-i de
sare
Și sidefiul solz în milul mocirlos
Îl căuta zadarnic nisetrul mlădios
Prin miamele-ntinate orbecînd
tăcut,
Amar beril pierdut,
În negrele mlaștini pe veci
cutremurat,
În pocale de-arginturi purtat
Nisetrul spiriduș tremura-n statacite
Stingher scînteind în smîrcuri
cumplite
În vrej de coral nisetrul alb se stînge
Cînd păpurîșul negru e-un șuier
răvășit
Împătimit nisetru în sparte scoici
de singe
Cu-albastrele lui aripi în vadul
înflorit
Cu solzii metalici ce trupul îi frînge,
Se lumină nisetrul, în sparte scoici
de singe.

CORINA RUJAN

UNGHER NEȘTIUT

Mă plouă gîndurile toamnei
Și frigul scăpat dintre nori de
duree
Îmi strivește auzul vocea ta
Secundată de trilul pierdut
Al turturelei rănute.
Mi-a căzut și-o frunză pe umăr
Chiar acum
Scuturîndu-si toată arama
Peste sufletu-mi deja dezgolit.
Am rămas un ungher neștiut
Printre vitralii de melancolie.

AUTUMNALĂ

Orașul se scaldă în toamnă
A devenit deja piedestalul vremii
acestela
Iar piecăciunile te tace numai dinou.
Sufletele noastre-au sărutat tatpa
umedă-a anotîmpului
La care stau deschise parcă toate
ferestrele timpului
Și ale locului
Contaminate de neliniști.
Ar trebui și depășim această oră
Măcar pentru noi insine
Și de pe baricadele speranței
Să curgem toți într-un cuvînt:
LUMINA!

IONA DOBOCAN

IN ORICE

în orice clipă
rana zilelor
îmi inundă
trupul
prin boznă
în orice clipă
născoceste
în mine un
bătrîn

★

într-un riu în care pietrele
rămîn pietre dar cu
sufletul holnav într-o
piatră din care venim
pînă într-o piatră în care
ne ducem tîrînd prin fața
vitrinelor buzunarele goale
printr-o lume inconjurată de
polistiren și confort. cineva
descoperă la o margine o cîmpie
ti-o adună într-o pungă din
plastic din rînd în cînd în
camera mea miroase a fin și
a mașină de scris și din nou
aripile porumbelului trecînd
prin tăcerea sufletului o
coală ministerială albă ca
un loc adăpost pentru
piatră sau cuvînt

salon literar

TEATRU

LUCIAN PETRESCU

PĂSĂRILE (fragment)

ACTUL I — Scena 1:

(Dimineața. Marea liniștită. Cei doi sînt treji, în picioare.)

Ea: Ei bine?

El: Cînd te-ai schimbat? N-am simțit să te fi dezlipit de mine...

Ea: Iubitule-iubit, de ce mai ești astfel acum?

El: Cum?

Ea: Speriat...

El (retrăgîndu-se parcă): Nu... Nu...

Ea (se apropie, îi ia capul în palme): CE E?

El: Nu știi... Nu s-a întîmplat...

Nu... Știi... Dumnezeu... muzica aceea... știi... (are o față crispată)

Ea: Spune

El: Flautul... luna... era... adică tu... doar muzica aia, capul meu, teasta... o simțeam în ceafă... încontinuu, greu... greu... apăsător... și tu nu m-ai lăsat ce bună ești, nu m-ai lăsat

Ea: Ai să te obișnuiești. Mă auzi? (el are o privire rătăcită)

El: Da... da... în ceafă o... simțeam ca o, ca... fierbinte și rea, Doamne răul meu e adînc iubit sau... tu mă iubești... nu?

Ea: Da. (îl mîngîie)

El: E un rău... congenital. Nu. tot timpul, tot timpul nu ascultat muzica, muzica asta... și... și bunica și străbunica... stă ascunsă în ceafă și mă macină și mă... macină...

Ea: N-o să ti se întîmple nimic lîngă mine. Nimic. Ai uitat: Eu sînt vindicătoare. Și eu o aud. Tot timpul. De aceea poate sînt aici. Dar acum sîntem doi.

El: Știi... știi ce... ziceau afurisiții aia de greci? Că toți... adică pluralul... înseamnă trei. Chiar trei... Ajungea pentru ei — unu, doi, trei (numără pe degete)

Ea: Dar noi o să fim trei. Sînt sigură...

El: Da... da... dar... nouă... n-o să ne ajungă, nu ne mai ajunge nimic din ceea ce le-a ajuns lor. Nu. Pentru că sîntem... bucăți...

Ea (se îndepărtează): Nu bucăți iubite, nu așa. Sîntem... diluați. Ți-am mai spus. Simt cum mi s-a împușinat înăuntrul de nu mai știu cînd, și tot așa mereu... dar... Nu MA PLING! PRICEPI? Simt cum totul plutește deja în mine, am pierdut substanță și am cîștigat apă. O apă grea ca și substanța care amestecă și moaie culoarea. O să pierd de transparentă. Știu. Dar pînă atunci vreau soare. Și pe tine. Astea sînt leacurile mele.

El (se uită spre mare): Dar păsări... nu... nu se vor mai ridica de pe tărîm Păsări... nu, nu-i așa?

Ea: Ți-am spus. Au zburat atunci. Toate. Cred... (schimbă fizionomia) Cum ți se pare ziua noastră de azi? (se răsucește pe vîrfuri în fața lui) Rochia mea cu ziua de A-Z-I (ride puțin tristă) Ziua bună se cunoaște de dimineață

El: Tu știi că nu va fi o zi

Ea: Tu nu înțelegi. Nu-mi mai pasă de flauturi și alămuri, și fecioare despletite și eu mai știu ce mitologii de imbecili intelectuali. M-am saturat de filozofie, psihanaliză, semiotică, etnografie, cibernetică, sexologie, angologie și alte ologii. Cît mai am picioare mă mișc și fac dragoste nespirtual. Și-mi vine să te scutur pînă cad din tine toate meretele astea putrede, logaritmă, supraetajate, supraerudite...

El (oprind-o): Liniștește-te... dragă...

Ea: Dragă... Mda. Știi că noi... ne-am întîlnit degeaba. Aici.

El: Știam că ai să o spui, odată și odată...

Ea: Și ce-i cu asta? Nu puteam... atîta timp cît stam împreună, să nu vorbim prostii? Știi ce cred că ne

lipsește? E uluitor iubitul. Maturitatea. Umbliu prin lumea asta...

El (o oprește strigînd): Nu! (își asuptă urechile)

Ea: Ba da! Nu-mi mai e frică! Trăiesc de 72 de ani iubitul, noaptea trecută ai strîns în brațe o femeie de 72 de ani și te-ai bucurat că a fost prima...

El: După 123 de ani de viață în care n-am atîns nici o femeie. Da...

Ea (atînsă): Așadar ești... mai bătrîn... (izbucnește într-un hohot molipsitor. În curînd rid amîndoi nebuște. S-au liniștit apoi).

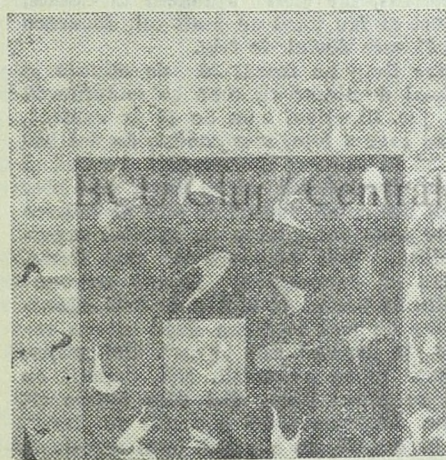
El: E mai bine acum

Ea: Da. Vezi ce bine ne e dacă putem să ridem

El: Păi asta n-ar fi greu

Ea: Hai să facem proiecte. Pentru ris. E formidabil. Cred că am face un lucru foarte... foarte nou. Cine a mai auzit de proiecte pentru... (ride dez-lănțuit)

El: Păi văd că... (ride și el) nu prea e nevoie de multe socoteli (ride)

Ea: Păi da, în loc de copil putem face un gag imens, un gag monstru, sau o pantomimă sau o comedie! Va ieși cam grotescă dar e șansa noastră...

El (rîzînd încă): Care?

Ea: De a ne șifona cu privirea (se strîmbă la el și rid amîndoi mai departe) Încă... (rid) Și încă... Doamne ce bine... (se întinde pe plajă). Parcă ne-am iubi...

El: Da.

Ea: Da. Așa se spune, cînd iubești îți pierzi simțul umorului (se uită zîmbind la el, liniștită)

El: Ai... dreptate. Nu prea... nici asta nu mai...

Ea (ridîndu-se): Dar de ce iubitul? Hai mai fă glume negre ca pînă acum. Tot... nu avem de ce ride.

El (încearcă melodramatic): M-am schimbat? Nu mai sînt ca-n luna de miere, nu mai sînt ca la început... O tempora, o mores (ține mina pe piept)

Ea (soptînd): Iubitule!

El (continuînd): Nu?

Ea: Ții palma pe dreapta

El (schimbînd-o repede, o lipește acum chiar lîngă inimă): A, da. Merci. (trece un timp, amîndoi respiră zgomotos)

Ea: Da. Ne-am schimbat. Nu mai sîntem ca-n prima zi. Dar nu pricep... cum de rămînem tot așa. Zîmbăreți, fără cute, fără zbircituri. Fără cenușă...

El: Mi se cuvîne, de mult, puțină bătrînețe. (zîmbește). Nu-i așa?

Ea: Ba da. E chiar așa. Ți se cuvîne să știi cînd nu mai poți.

El: Poate că e mai bine așa, brusc. Ție îți place despărțirile? Mie nu. În toate există ceva... idiot, fals, impus. O implicație de atmosferă. (după un timp) Știi, noaptea trecută...

Ea: Da?

El: A fost atît de...

Ea: Cum? Cum?

El: Atît de bine

Ea: Adevărat, spune-mi... Nu minți degeaba acum...

El: Nu, nu mint. A fost atît de bine

Ea (începe să ridă fericită): E minunat. Nu-mi vine să cred. E...

El: Ce?

Ea (ride în continuare, nervos): Știi, e... e prima dată... cînd... știi și mie mi-a fost atît de bine... și...

El: Și?...?

Ea: E prima dată cînd și eu... și... înțelegi prima dată cînd am dat și am primit în același timp, prima dată.

Am sperat. Am simțit chiar. Dar nu îndrăzneau să cred. (se țin în brațe)

El: Ești atît de proaspătă. Spui atît de des, e minunat, e bine, e frumos, nu-i adevărat că ești bolnavă. Nu poate fi adevărat.

Ea (cu o privire stranie): Nu? Atunci așteaptă seara asta. (privește în altă parte) Și nu te speria. Bine? Promite-mi!

El: Ce crezi că mă mai poate...

Ea (zîmbind obosită): Asta să n-o spui niciodată. (apoi) Întoarce-te (dispare) (Apare îmbrăcată altfel)

El (zîmbind): Ia te uită. Deja mîine.

Ea (ride): Da. Ai avut dreptate. Săptămîna asta nu are nici un haz. Dar... iubitul... nu toate schimbările sînt astfel... plăcute

El: Știu

Ea: Știi. Desigur. Dar nu pe ale mele

El (încercînd): Alte boli preistorice (ar vrea să glumească)

Ea (zîmbind): Ba dimpotrivă. Cît se poate de moderne.

El (oftează zîmbind ușor): Ei, aici nu prea mă pricep, ce-i drept. (Răsună din nou, slab, cîntecul cîntărețului din aulos. Lung, egal, în liniștea neobișnuită a mării. Aseculă, de astă dată amîndoi, liniștiți, pînă nu se mai aude. De fapt nu e sigur că au mai auzit.

După un timp, el îi mîngîie părul, fără să pară conștient de ce face. Nici ea nu răspunde într-un fel.)

El: La urma urmei ce importantă are dacă la sfîrșitul zilei rămîi opac sau transparent...

Ea (tresare foarte mișcată și se desprinde de el clipind des): De... de unde știi... că?

El (zîmbesc egal): Doctore, doctore. Ai avut prea multă grijă de tine și ai uitat de bolile celorlalți

Ea: Și...

El: Ascultă. Boala pentru care te vaiți tu a devenit un fel de uniformă de seară în orașele de unde au venit. Bineînțeles că între altele o am și pe asta (după un timp) Dar pentru asta nu ești trimis în exil

Ea: Dar... dar pentru...

El: Trebuie să existe ceva. Știam că voi fi trimis aici. Demult, demult. Se tot tărăgăna. Judecătorul era bătrîn. Credeam că va rămîne totul așa

Ea: Dar, totuși... boala...

El: Boala o aveam. E... clar, nu? Din moment ce de ani de zile m-au găsit...

Ea: Și ce făceați în timpul asta?

El: Păi, cred că începeam și eu să simt că... e ceva. Că simt cumva cum nu trebuie. Că am ceva altfel decît au ceilalți, sau... Eu mai știu! Dar ce importantă are?

Ea (s-a gîndit un timp): Mă gîndeam ce fel de decor... ieri noaptea, noi doi îmbrățișați, pe jumătate transparenti (zîmbește, apoi încearcă să ridă)

El (zîmbind): Iubito, pe lîngă toate bolile cu care te-a inezestrat firea te-a mai lăsat și cu toate simțurile esteticii întregi. Asta (ride) e chiar un caz pentru exilat. (după un timp, încă zîmbind) Ce e drept la tabloul asta nu m-aș fi gîndit, dar mai rău e că nu m-aș fi gîndit nici la posibila noastră viitoare îmbrățișare! (se joacă cu nisipul și apoi recită amar de serios)

Pentru că draga mea, noaptea asta și nopțile cealalte nu ne mai aparțin.

Ea: Și nici măcar nu s-a rupt un fir S-a rupt un fir rupt care nici n-a fost reînnoțat. Știu. Toată povestea.

El: Atunci, cum să așteptăm seara?

Ea: Te rog, cit se poate de liniștit. De fapt, de asta avem nevoie amîndoi și e singurul lucru pe care îl putem lua împreună.

Iubirea de sine a literaturii

Actul de creație este o îndepărtare succesivă, odată de tine, ca posibilitate neimplinită, și a doua oară de ceilalți, ca interiorizare, solitudine, meditație.

Prima dată „mori” rostindu-te, cuvîntul scris subsumînd în limitele lui o lume infinită ca posibilități expresive, redusă însă, și delimitată.

A doua oară învii, dezvăluind în eul tău generalul.

Pe de altă parte, sentimentele poetului sînt obiectivate social prin frecvența textului. În momentul lecturii, valorile expresive care au zăcut latent în fraze, dezvoltă sensuri multiple, în funcție de sensibilitatea receptoare.

Să fie dialectica aceasta suficientă pentru împlinirea talentului creator? Oricare rețetă am elabora, tot nu s-ar putea lumina convingător „misterul creației”, cum se nominalizează, frecvent, cu mult of teoretic, prin colocvii și tomuri savante.

Rețeta aceasta însă nu merită să fie dată nimănui, pentru că oricum nu putem să o îndepărtăm de noi și să-i asigurăm, în felul acesta, statut operațional și obiectiv. Rămîne să ne întrebăm ce poate fi idealul acesta mai mult decît un nepuizabil cîntec de sirenă — prelungire nefirească dinspre Logos spre Mythos, dinspre Metodă spre Poezie, dinspre Rațio spre Orațio.

Răspunsul pe care-l presupune rețeta odată elaborată (răspunsul este, bineînțeles, unul metodologic) cere la rîndu-i o dezvoltare a argumentării bine orientată, argumentarea, la rîndu ei, presupune un aparat metodologic, în timp ce acesta își caută premise rigurose precizate. Ajunși însă aici, răspunsul este cînd psiholog, cînd pozitivist, cînd formalist, de fiecare dată nebulos, alunecător, pentru că acum literatura este iubire de sine.

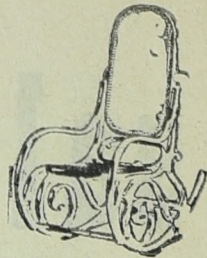
Față de literatură, științele pozitivistice (biologia, fizica, chimia) își au un sistem exterior traiectului demonstrației, organizat în jurul unor date fundamentale, impuse ca obiective, permițînd cercetarea din aproape a cîștigurilor obținute. Obiectivitatea este astfel asigurată de existența acestui arsenal analitic cu valoare instrumentală rigid constituită. Iată pentru ce reinvierea, obiectiv probată, ar periclita medicina ca știință. Orice lege a universului poate amenința, prin nerespectarea funcționalității ei, obiectivitatea, statutul științific al disciplinei pe care a fundamentat-o.

Față de acestea, literatura coboară îndărătnică numai în sine, destinul ei este marcat de ceea ce am numit iubire de sine, pentru erotica aceasta a descoperi înseamnă în mod necesar a dezvălui necunoscutul, pentru că literatura nu impune cu necesitate a trăi prin, cum impune știința (prin avantajele civilizației, bunăoară), ci, mai degrabă, a trăi eu, în sensul că ea poate, sau nu poate fi acceptată, comunicarea realizîndu-se prin participarea la expresie, sentiment, idee.

În măsura aceasta, actul de creație este o îndepărtare succesivă. Prin fiecare rînd ceva se desprinde de noi și ne privește exterior și străin, urmă concretă a gîndirii într-o treptată pierdere a sinelui în paginile scrise. Actul de creație nu este suficient sieși, ceea ce îl definește exemplar este nemulțumirea față de ceea ce a creat, dacă nu se întîmplă așa creatorul nu face decît să mimeze grav (și cu atît mai inutil) o mare minune a firii. Iată pentru ce literatura implică profund o anume etică a discursului, cei ce nu uită asta, înțeleg că rostirea (ca literatură) ucide puțința de a fi și altceva (ca posibilitate inebuibabilă a imaginărilor). Drama celui care scrie se naște din limitarea imaginii infinite în nuanțe și senzații, la finalul inăbușitor al cuvîntului încrustat în frază.

Și pentru că literatura se iubește pe sine, atît ca posibilitate cît și ca nepuțință, cel care vrea să o servească va trebui să-i accepte regulile jocului.

DANIEL VIGHI

Un călător italian

**DESPRE OCNELE
DE SARE ALE
TRANSILVANIEI**

Domenico Sestini (1750—1832)

Printre călătorii italieni care au vizitat Țările Române în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea a fost și Domenico Sestini, un stăruț florentin, cunoscut în mai multe țări ca arheolog și numismat. După ce a fost bibliotecar al prințului sicilian Biscari, Sestini a lucrat la nemți în bibliotecii publice și particulare, la Paris, la Florența și în Ungaria, până când a fost numit profesor la Universitatea din Pisa. Autor al celor 14 volume de manuscrise care poartă titlul „Systema geographicum numismaticum”, el ne-a mai lăsat alte 9 volume de „Scrisori” (1779 — 1785) și 5 despre călătoriile lui (1786 — 1815).

Atunci când în 1780 a vrut să viziteze Transilvania, pentru a se duce pe urmă la Budapesta, Sestini a rămas impresionat de un fenomen natural pe care l-a văzut acolo: Ocnele Sibiului. Dovada acestui fapt este descrierea ocnelor pe care o face în cartea lui „Viaggio per la Transilvania e Ungheria fatto dall'abate Domenico Sestini nell'anno 1780” (Firenze, 1815). Foarte atent la orice noutate care era și o veste potențială pentru cititorii operelor lui, învățatul florentin a avut ocazia să fie martor ocular al muncii grele făcută de minerii români din regiunea aceea bogată în sare gemă, care va atrage și atenția unui alt călător italian, de asemenea și el pasionat de istoria veche și geografie: FELICE CARONNI, autor al lucrării „Viaggio antiquario e mineralogico in Transilvania fatto del Padre Felice Caronni nell'anno 1809” (Milano, 1812).

Sestini amintește în scrisul său că în jurul Sibiului, pe care el preferă să-l numească Salzburg, existau, în vara anului 1780, 4 saline: Il Grande scavo, Il Piccolo scavo, San Napomuceno și San Giuseppe, a cincea fiind distrusă din cauza unei prăvăliri, în locul ei rămânând doar un bazin artificial. Salinele, după descrierile autorului, se găsesc într-un loc de cîmpie, foarte apropiate între ele, fiind inconjurate de către incinte. Săpătura este orizontală în teren și se împarte în mai multe culoare, susținute prin scinduri și grinzi. Pasajele sînt la nivele înalte, iar la cele mai adînci există un sistem de comunicație printre toate ocnele pentru a asigura ieșirea apei. Prin săpătura pătrată care apare la suprafața terenului și este perpendiculară pe cea a salinei se introduce o scară extraordinar de lungă (Sestini afirmă că salina cea mai mare are o adîncime de 72 orgie, adică 138 m.)

„N-am avut curajul să cobor în ocna cea mai mare” — afirmă Sestini, „dar m-am convins de adîncimea ei după ce s-a aruncat în ea o grămadă de paie prinse și după ce am auzit cît de slab un glas a ajuns din adîncime la suprafață”. Pătrunzînd, însă, în ocna cea mai mică, Sestini a observat, la 36 metri adîncime, cum minerii lucrau cu ajutorul unei lumini pentru a vedea la întineric și a unei dălți cu vârful de diamant, pentru a săpa în piatră. Este prezentat tabloul unor oameni care „lucreză fără cămașă și n-au voie nici să bea, nici să fumeze, în interiorul ocnei”. Mai mult acesia „trebuie să lucreze tot timpul verii pentru a curăța ocnele și asta fără plată”. Cu toate că împăratul a acordat ridicarea salariilor lor, remarcă Sestini, banii pe care acești muncitori îi primeau nu erau de ajuns intrucît ei trebuiau să-și plătească și unelte.

Este de remarcă deci faptul că Sestini a fost atras nu numai de peisajul ocnelor dar și de condițiile de trai al lucrătorilor de aici. În drumul lui transilvănean Sestini a vizitat și Turda („Torda, care este pămînt mare, cu multe case și biserică”), dar salinele de aici nu au produs aceeași impresie asupra lui.

MIRELLA DE MARTINI
(ITALIA)

Moda fotografiei alb-negru sau moda fotografiei negru-alb, moda fotografiei color, mai tîrziu, nu au fost scoase din circuitul „propagandei vizuale”, de care creatorii de modă se folosesc cu succes. Vedem reviste, afișe, fotografii, expoziții și toate ne ajută să ne formăm o imagine a noastră, interioară, despre modă! Apelăm la imaginile acestea cînd e nevoie. Ne amintim de un film al cărei eroină a fost Scarlett O'Hara și de rochiile ei, uniformizate, din draperii, dar cu atîtă inventivitate născocite, sau de un film de dragoste contemporan, ale cărui imagini de pe străzile pline de tineri ne fac să ne dorim o simplă căciuliță sau un fular, pentru că îl purta Jenny din Love Story... sau altcineva, care ne-a plăcut mult. Apelăm la imaginație sau mai „furăm” cîte o idee pe care s-ar fi părut că moda o neglijează.

Nici vorbă, moda, capricioasa modă, este acum cea mai plină de ambiguități, cea mai plină de extreme, cea mai paradoxală, dar și cea mai largă. Nu vî gîndiți doar la largimile bluzelor și hainelor de iarnă, sub care fri-

MODA între extreme

gul se pare că nu ne ocolește, nu vî gîndiți numai la cizmele largi, uriașe uneori, sau la pantalonii lăbărfași care sînt nu numai comози dar ne apără și de frig.

Moda de acum are un cîmp extrem de larg de acțiune. Se poate încadra în ea oricînd, deși mînîncă kilometri de stofă, poate înnota în ea oricînd, chiar dacă-î plac doar apele (la alegere de lîmpezime...). Moda „amplitudinilor” a învins moda „bucățelelor”. Moda este mai mult decît o simbioză, periculoasă în taina ei matematică, pentru că, deși mulți nu vor să o recunoască, există, și rezolvarea ei, cu o soluție economică, este un mare talent.

Pînă mai ieri purtam tocuri groase, cu bună stabilitate, acum încercăm mișcări chinute, pe tocuri subțiri și lungi. Asta nu este tragic, în același ocean de extreme, aceeași modă ne oferă pantofi „garçon”, tălpi subțiri și plate, pentru cine vrea să fie practic și mai puțin sedentar... Despre rochiile nu putem opoziționa prea mult. În ele, suple sau mai puțin suple, toate cele din sexul frumos, au șanse să fie mai aproape de o talie medie...

Bărbaților, moda le-a adus nou, cum se știe deja, o lungime scurtă a părului. Pentru cei cu o ușoară tendință de „lăfire” a frunții — nici o problemă! În curînd va fi și asta o modă! De altfel problema modei a devenit atît de dezbătută încît am putea-o compara cu o balanță în care talerele sînt extremele iar la mijloc sîntem noi. Oscilăm, așa cum fac toți oamenii în fața a două lucruri opuse, neștiind ce să alegem. Avem de ales între lung și scurt, între gros și subțire, între mic și mare. Alegem mereu, ne punem, întrebări, ne frîmîntăm (aceiași lucru se întîmplă și cu creatorii de modă)... Am renunțat, în parte, și la entuziasmul pentru bluzăreanși, am renunțat și la alura de călăreț sau de motan, cu pantalonii în cizmă sîntem parcă mai apropiați de clasicul cotidian. Sîntem, ca și moda, niște „extremiști”, niște paradoxali, sîntem însă tineri și mai avem timp să ne mai gîndim...

LIA LUCIA PETRIC

DOUĂ ORE-OM AMFIBIE

Luni, 4 decembrie, eram unul dintre participanții (noi) la cercul de înot subacvatic, ce ființează, de mai bine de un an, în centrul nostru universitar. Așadar, o sacoșă cu un prosop și dresul de baie, inclusiv căciula corespunzătoare, pentru că e totuși decembrie, iar ședința de antrenament ia sfîrșit destul de tîrziu, și fuga la bazinul de înot din Circumvalațiunii. Înăuntru, un panou mare cu un fotomontaj în care rolul principal îl deține în general gimnastica, iar în particular Nadia Comănechi și Teodora Ungureanu. Care o fi legătura? O realiză cu cîteva minute mai tîrziu cînd, cu tot efectivul cercului vom intra într-o splendidă sală de gimnastică, sală care mă duce cu gîndul la „Forumul” din Montreal. Lipsesc aplauzele și flash-urile. Din păcate, un glas ce nu admite replică („trece în formație”) îmi intrerupe reveria. Mda, sîntem totuși la înot, și aici vom face numai încălzirea. Mă așez și eu la un capăt al șirului, cam la cel care mi se pare mie că vî fi coada. Deodată aud „la dreapta, înainte, joc de glezne marș” și mă trezesc, culmea, cap de coloană. Și așa, cu un, doi, trei, patru, la „joc de glezne” îmi spun că totuși ar fi bine să vin mai des, la „mersul piticului” că nu-mi strică să mă dezmoștesc, la „mersul elefantului” că totuși e greu să fii elefant, iar cînd ajungem la flotări, constat că fac totul cu mult zel, deoarece în sală este destul de frig.

Între timp au trecut 30 de minute și mă mai dumiresc cu ceea ce se întîmplă prin jur. Efectivul cam de 25 de oameni, dintre care 5 fete, este condus de doi băieți, să le spunem deocamdată Costică și Sandu. Remarcabil mi se pare, mai ales la cel din urmă, faptul că știu să impace foarte bine autoritatea cu spiritul camaraderesc. Dar despre asta mai tîrziu, pentru că deocamdată începe antrenamentul la bazin. Și aici e destul de răcoare, dar ne mai încălzim după cîteva reprize de „spate” sau „bras”. Cel puțin, cu asta încep avansații. Noi, ceilalți cu ceea ce știm: liber. Și-i dăm bătaie cît o ține. Antrenamentul e destul de „taro”, dar cu o tură, cu o pauză (mai mare), cu altă tură și iar o pauză, ajung la concluzia că o să rezist. Din păcate, Sandu îi depistează repede pe chiulangii și în concluzie mă la în primire: „Al făcut cei 200 m? (4 bazine)”. Eu boborosc ceva neinteligibil. „Lasă explicațiile, dă-î drumul și fă antrenament, ai înțeles?” Am înțeles eu, dar puterile mă cam lasă, așa că „jandarmul” apare din nou lîngă mine: „Spune drept, te-ai strecurat priate noi ca să faci baie?” Vrînd, nevrînd, îmi deciar scopul pentru care sînt aici, și spiritele se mai liniștesc.

Așadar, să recapitulăm ce s-a făcut pînă acum: încălzire ușoară în sala de gimnastică, apoi lucru în bazin, la început 400 m mixt și continuînd cu 200 m bras, liber și spate. Toate acestea pe trei grupe de lucru, atît în partea lui Sandu cît și a lui Costică. Acesta din urmă, le explică ceva elevilor lui care au leșit din bazin, în timp ce pe partea noastră Sandu, dînd din miini și agîndu-se își manifestă deschis nemulțumirea: „Două minute pe 50 m! Sînteți niște catastrofe, vai de capul meu!” etc. Apoi către mine: „Te-au apucat cîrcii? Mînîncă mai mult zahăr!”. Oare și diabeticii or fi pornit tot de la cîrcii?

Și așa, ajungem la ceea ce mă interesează în mod cu totul și cu totul deosebit: înotul subacvatic. Efectivele se string la marginea bazinului, iar cițiva „boboci” sînt luați la întrebări: „Ați avut careva sinuzită? „Nu”. „Otită?” „Nu”. Cum stați cu tensiunea?” „Bine”. Și după alte cîteva întrebări: „Mă, să nu care cumva să dați în primire acolo, sub apă, că intrăm în bucluc!”. Pleacă primii 4. După 15 metri doi ies la suprafață, ceilalți ajung la capăt. Apoi următorii 4, dintre care doar unul singur ajunge la capăt. Ceilalți nu mai pleacă, deoarece „șefu” ajunge la concluzia că elevii nu cunosc prea bine mișcările ce trebuie făcute. Așadar, toată lumea afară, urmează explicații. „Fiți atenți. Timpul activ — mina dreaptă în față, palma căuș și trașă în apă în spate. Timpul pasiv — mina stîngă în spate. Pe parcursul acestor miș-

cări, picioarele balansează din încheietură sus-jos de șase ori. Capul în apă. În timpul activ inspirați, în timpul pasiv expirați. Dacă fumați, ar fi bine să vă lăsați”. (De fumat, bineînțeles, consider eu). Și-acum din nou în apă. De data asta ne ajută de niște plute, pentru a învăța mișcarea mai bine. „Foarte bine” — îmi spune Sandu cînd trec prin dreptul lui. „Vedeți cum face băiatul? Așa e corect”. Așadar, iați-mă și model. Mai greu este cu scufundarea, unde nu reușesc decît vreo 10 metri sub apă și, colac peste pupăză, cînd să ies mă lovesc îngrozitor la picioare de unul din cordoanele care delimitează culoarele.

Pe margine, mai schimb cîteva cuvinte cu Sandu, care îmi spune că înotul subacvatic fără aparat cu oxigen este la ora actuală un sport „la modă” în mai toată lumea, cu un larg caracter aplicativ. „De fapt, în curînd vom trece și noi la această parte a cursului. În unele țări s-a ajuns la 7 minute de înot sub apă, dar la acest record răzbași greu, cu antrenamente intense și exerciții Yoga. De aceea, ar trebui îmbunătățite și condițiile noastre, în special numărul de antrenamente, deoarece actualmente facem numai două ședințe pe săptămîna: luni și vineri”.

Dar iați că s-a făcut și ora 22 și ar cam trebui să plec, nu înalțe de a cunoaște prin intermediul lui Costică Begu, cițiva recordmen ai cercului: 25 m subacvatic — Begu Constantin 15,8 s; 50 m subacvatic Petru Andea 39,9 s; 50 m liber — Bacși Ianoș 31, 1s; 100 m liber — Bogu Constantin 1 min. 7 s, respectiv Morvath Ildico 1 min. 13 s, aceeași Ildico cu 19 s la 25 m subacvatic.

MIHAI JUNEA

Culturism

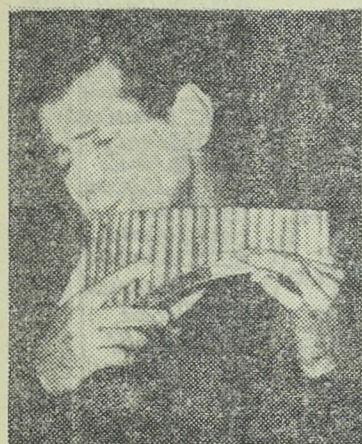
Sala de sport a Bazei sportive nr. 2 a Institutului politehnic găzduiește în 5 zile ale săptămîinii, antrenamentele Cercului de culturism al centrului universitar Timișoara. Peste 60 de studenți de la facultățile Institutului politehnic și de la Facultatea de Științe economice, vin aici să practice culturismul, să-și modeleze și să-și fortifice sistemul muscular. Ceea ce impresionează imediat, la intrarea în sală, este seriozitatea cu care se pregătesc acești tineri. În sală zăresc o sumedenie de aparate cu destinație necunoscută mie. Peste cîteva momente aveam să mă dumiresc de utilitatea fiecăruia. După fandările, genoflexiunile, flotările și tracțiunile de rigoare se trece la lucru pe aparate. Se lucrează în ritm alert. Se respiră puternic. Respirația este unul din elementele de mare importanță în executarea exercițiilor de forță, a acelor exerciții „de construire a corpului”. Într-un moment de odihnă încerc să-î interpelez pe cițiva dintre culturiști: Iuliu Plotuna, construcții II, întreb ce simte după un astfel de antrenament, îmi răspunde simplu dar sugestiv: „Auză parcă mușchii spunîndu-mi mulțumesc!”. Discuția noastră este întreruptă de vocea energică a unui coleg de-al său care face corecția unei mișcări executate de un alt culturist. Așa aveam să-î cunosc pe Vasile Negruț, tînăr energetic, cu mușchii oțeliți, instructor al Cercului de culturism. Practicînd acest sport din 1974, cînd se afla la Oradea, el reușește să treacă examenul de instructor-antrenor susținut de Federația de haltere și culturism. Aparatele necesare antrenamentului de culturism, construite în perioada cînd se afla la Oradea, au fost transportate la Timișoara și cu sprijinul Consiliului U.A.S.C. din C.U., aceiași care s-a îngrijit și de sala de antrenamente, la ființă acest cerc inedit și util. De curînd, prin grija Catedrei de sport din I.P.T., au primit pentru aceste antrenamente o sală corespunzătoare. Ce convingeri are un culturist? Ni le spune Vasile Negruț, cu... toată convingerea: „Convingerea fiecărui culturist este că prin această activitate sportivă corpul său devine armonios, mai rezistent la boli și oboseală, se cîștigă în sănătate, putere și vigoare. Una din satisfacțiile depline pe care le-am avut a fost în luna aprilie a acestui an, cînd în sala de festivități a Casei de cultură a studenților a avut loc primul concurs de culturism studentesc din țară la care au participat sportivi din mai multe centre universitare: București, Brașov, Cluj-Napoca, Sibiu, Oradea”.

DUMITRU GUGILA

MAGAZIN

„Eu nu sînt, e-un cîntec tot ce sînt”

E cu neputință să scrii despre Gheorghe Zamfir altfel decît despre un artist mai presus de orice, predestinat de propriile lui haruri. Cînd vezi și cînd auzi un astfel de om, simțind cum trăirea din el se curge în tine, cum vibrează o sală întregă la intensitatea sublimului ființei, alți „artiști” care apar pe scenă și se par niște impostori.

... Fire de muzică din fluiere de trestie. O țesătură de paijen în misteriu-continuu învâluie publicul, iar mîna lui de frunză cu degete prelungi de vînt mîngîie naiul, pieptănînd ușor firele de apă, iar sunetul se schimbă, alunecînd asemeni unui șuvoi de apă, povestind de vremea ce va să vină între cer și pămînt și neant.

Iar corpul într-o luptă fluidă cu sunetul, mlădiindu-se după vînt, cu plîpîiri de flacără.

În sunetele lui pămîntul cade visînd din stele, se freacă la ochi somnoros, bolborosînd în nămoluri, trezindu-se în cei care vor fi munți ori abisuri. Iar viața coboară u-

medă din înalțuri de codri, izbîndu-se năvalnic de pietre. Și strigăt de mirare în lume. Ori mut Sau urlet prelung de îndrăgostit. Și sfișiere intoarsă în sine, sacadată în durerea ce nu poate lua glas ori chip — bocet.

Pămînt gol. Pămînt trezit din adîncuri. Pămînt al omului.

Un vîrtej de pămînt, lună, munți, frunze, apă, glod, păsări, torente, ecouri...

Și ochii, tonizienii săi ochi, închiși cînd cîntă — îi are deschisi. Înghesuți între gene Fața tresare în răsunetului bătăilor inimii. Iar inima urcă în înalțuri cu ciocîrlia, cea care și-a ars aripiile de dorul soarelui, și-și despoaie spaimele în triluri.

Cînd buzele se apropie de nai, cînd mîna alunecă pe instrument, cu extraordinarul firesc al gesturilor, tăcerea înnebunitoare stăpînește omul. Teama de a respira, de a nu distruge această vrajă, această continuă stare de poezie și de dor, acest mister ce aduce cu liniștea sfîrșitului de dincolo de unde nici o pasăre n-a mai venit pe lume.

Și Zamfir cu naiul în dreptul inimii înclinînd capul; cu pași egali și calmi, ușor apăsați străbătînd sala.

Trupuri arcuînd-n palme ce se ridică deasupra capului în aplauze.

Zamfir mîngîind creștet de copil iar mîna rămîne ciudat suspendată-n aer. Și Zamfir istovit de drum și artă, zîmbind și aducînd o vorbă oamenilor.

... După ce-l auzi pe Zamfir, îți vine să te ascunzi și să plîngi în hohote, și simți nevoia dureros de cumplită de a te ușura prin cuvinte pentru a se desface nodurile ce-ți apasă sufletul.

... După ce-l auzi pe Zamfir începi să dai sensul durerii pe care o simți cînd calci pe Pămînt, cînd pinea din griul copt mustind a soare miroase a moși, cînd universul năvălește-n tine învolburat ca apele pogorînd din pietre.

RODICA STOIE

La mulți ani!

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

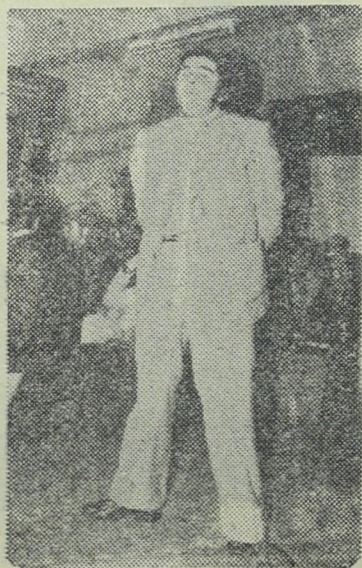
ORIZONTAL: 1) Urare în clinchet de pahare. — Triplu sec! 2) Din Revelion în Revelion — Mai miarele „Orășelului copiilor”. 3) Clinchet de zurgălăi! — Servesc la masă. — A-ți dori fericirea altcuiva. 4) Anul care o să vină! — O mare slăbiciune. 5) Toast sec! — Făcute de voce bună. 6) În mare mișcare... la carnaval! — În ritmul muzicii. 7) Loc ideal pentru dorințele omului. — Aprinși de atmosferă. 8) Înainte de „La mulți ani!” — ... și în vîrstă! 9) Noroc și sănătate. — O tolbă cu atenții. 10) Din an în an (fem.). — Etalată de Revelion. 11) Din inimă! — Vin la masa de Revelion (sing.).

VERTICAL: 1) Veselie... — ... și mîncăruri purtînd semnele anilor trecuți. 2) O veste de atmosferă — Bun la răcitură! — Născut la Revelion. 3) Un crimă de iubire — Roșii de Revelion. 4) Îmbrăcată în alb de Revelion — „La mulți ani” odată. 5) Bucată de ciocolată! — De bună voce (fem.). 6) Ironie de Anul nou. — Loc de întreceri. 7) Noi printre noi. 8) Din sorcovă! — Crește la Anul nou. — În mijlocul familiei! 9) Roșie la față — Fiecare cu femeia lui. 10) În putere. — Îți dă adresa. 11) Primește invitații. — A prins!

GHEORGHE CRIȘAN

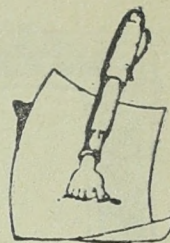
„Tale Quale”

Intrucît concurențele care participă la această rubrică sînt ocupate cu pregătirile de Revelion, a mai rămas în concurs un singur concurent „omniprezent personaj” al vieții literare timișorene.

Text 5: „Oare de ce ocolește Marin Sorescu, Timișoara?”

FLASH

POSTUNIVERSITARIA

„Tărțan a zis, Tărțan a auzit”

Ghiță Tărțan aștepta nerăbdător repartizarea. Nu știu cum se întimplase, dar era ultimul pe lista mediilor. Deodată tresări. Ciudat pentru promoția lui erau repartizate 250 de posturi iar el era al 251-lea. Simți că-l lasă puterile. Nu, așa ceva nu i se putea întimpla tocmai lui!

Începu să aibă emoții. Se apropia numărul 251... Decanul ceru legătura cu Bucureștiul: — Arhimede Popescu, poziția 250, cere localitatea Pocielistei Dindeal! Răspunsul veni cu o ușurare în glas a crainicului de la București: — Se adjudecă. Uf, bine că am terminat... Aveți ceva contestații?... Mă scuzați, dar mai avem un student, de la Timișoara, nerepartizat, poziția 251, ce facem cu el?... Derută totală. Era pentru prima oară cînd comisia de repartizare se afla într-o astfel de dilemă. Bucureștiul ceru un răgaz de 6 minute. Pentru Ghiță erau ultimele 6 minute de emoții. Cu siguranță că-i vor găsi un post ca lumea. Se apropie de decan. Acesta îl liniști: — Nu-ți fă probleme. Se găsește ceva și pentru tine. Nu se poate pierde cu una, cu două, un fotograf așa de bun... O femeie intră cu o mătură și începu să facă curățenie. Deodată se aprinse beculețul de semnalizare al stației. Ghiță tresări. — Da, Timișoara pe recepție... Clipe de încordare... — În urma unei deliberări a comisiei de repartizare s-a hotărît. Nu a fost nici o greșeală. Intrucît cunoștințele dumnealui sînt incompatibile cu gradul de civilizație terestră, s-a convenit trimiterea lui pe Marte, unde i se oferă prilejul de a face o agricultură experimentală. Aceasta explică absența celui de-al 251-lea post.

Vă doresc, în continuare, o după-amiază plăcută, iar proaspătul absolvent să nu uite că întreaga omenire e cu ochii pe el așteptînd o fermă zootehnică competitivă la nivelul intergalactic. Se făcu liniște. Decanul, profund impresionat, îi strînse mîna. Nu se așteptase la atîta cînte pe facultatea lui Tărțan. Era fericit că el insistase ca acesta să facă 6 ani în loc de cinci. Ce bine i-a prins anul acela de specializare. Se despărțiră ca buni amici: — Să nu mă uiți, Tărțane! Să ne trimiți cîte-o vedere și fotografiile colore. O să vorbesc cu ăștia de la Forum să țile pună pe prima pagină. Iar la primul concediu să treci pe la noi. Te vom primi ca pe un adevărat picat din lună și sînt convins că o să ne povestesti cîte-n lună și în stele. Să ne vedem sănătoși, și la anul și la mulți ani tîmînă...

Ghiță stătu o clipă locului. Era într-o stare ciudată. Nu știa încotro să o ia. Rătăci cîteva ore prin lanurile de porumb ale Institutului. Începu o nouă viață. Ce bagaj să-și facă, va găsi locuință, unde va mîncea, oare cum o să-l primească țărani martienii? Întrebările se succedau cu repeziune. Făcu o mică socoteală: „Păi dacă merg pînă acolo și stau cîteva zile să mă aclimatizez cu atmosfera, iau cîteva pilule de vaci sau

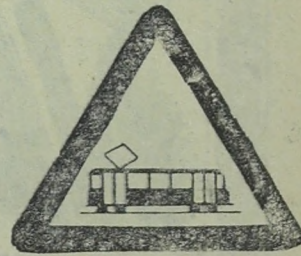
porci ca să le experimentez pe Pămînt, cer negație la minister, vin să văd dacă mi s-a aprobat, trec cei trei ani de stagiatură și am, deja, și trei ani de muncă veche. Ca să nu mai vorbim de faptul că pot să devin multi-millionar numai din decontarea drumului, spor de altitudine, izolare și toxicitate precum și pentru lucru în zile de sărbătoare...” Ghiță era, deja, în al nouălea cer. „Apoi să nu mai vorbim de fotografii. Fac cîteva color, le las la martienii să mi le dezvolteze, și-i rog să mi le trimită cu o farfurie zburătoare. Ce mai, voi fi servit ca pe tavă... Și să nu mai vorbim de publicitate. Titluri pe prima pagină: „Și printre martienii sînt porci...”, „O nouă rasă de vaci: Boul de Tărțan...”, „Tărțan a spus: Muuuu...! Asta da publicitate. Ce-i aia „V. S”, Forum, astea sînt nimicuri”. Ghiță refuză să se mai gîndească. Iată ce însemna să-ți pierzi zilele și nopțile... Porni să ducă tuturor vestea cea mare. Trecu pe lângă magazinul Bega.

„Oare cum o să mă îmbrac? Martienii poartă blugi? Dar plete? Auleu, dar fete au? Vezi la asta nu m-am gîndit...” Trecu prin mulțimea care se scurgea în toate direcțiile. Îi privi cu dispreț. „Știti voi oare cine sînt eu? O să auziți în curînd de mine și de vorbele mele pe care le voi rosti pe Marte: „Un pas mic pentru mine, un bou mare pentru omenire...” Ajunse la Casa studenților. Intră la director, fără să mai bată la ușă. Acesta îl primi cu o figură apatică. „Poate nu a aflat încă”, se gîndi Tărțan. — Îmi pare rău, pentru tine, dar deocamdată nu poți pleca, nu ți-ai făcut lichidarea. Poate peste-o lună...”

Auzi, tu, cine-i strica fericirea?! Nu-și dădea seama că acesta era un fleac fată de ce reprezentă el pentru omenire. Plecă spre laboratorul lui foto, acolo unde trăise zi și noapte. Cînd deschise ușa, înlemni. Înăuntru, curățenie deplină. La o masă stătea și lucra Berwanger. Scoase un strigăt de durere și, se trezi din somn. Lîngă el cîteva porci grohăiau după mîncare. Adormise acolo, la locul de muncă, printre tovarășii de suferință. Într-un sat din Moldova, pe la Infundata din Munte, sau naiba mai știe cum fi zicea satului ăla...

DAN GHEORGHE

INTELEPCIUNEA STRĂZII (14)

Geniul nu este altceva decît o mare aptitudine pentru răbdare (Bufon).

„O scrisoare pierdută”

Nu este vorba de celebra operă a lui Nea Iancu ci de acele scrisori, expediate greșit pe numele unor studenți, care se reintorc la expeditori cu notația „Andrisant necunoscut” sau se rătăcesc în imensitatea complexului studentesc. Pentru cîteva seri, redactori de-ai noștri au făcut pe poștașii restituînd, la adresele de pe scrisori, epistolele rătăcite la alte cămine. Ce ne facem însă în următoarele cazuri:

● Popa Dorina Veronica este căutată de Angela I. la căminul 9, ap. 403, cam. 121.

● Daniela Tudor este apelată de la Caransebeș la camera 1 parter, Bloc 15, Complexul studentesc, P-ța Clujului (în parte adresa coincide cu a redacției noastre!).

● Maria Vîrzaru este căutată la camera 511, ap. 166 (care cămin?).

● Justinei Leoveanu i se scrie pe adresa căminului 11, ap. 19, de către U.M. 01185/C (Costel). Oare ce-i fi căutînd aici?

● În schimb Dumitru Vintilă este căutat la căminul 8 C, camera 115 de către Leontina.

● Un mesaj din partea lui Bobic pentru Constantin Sfîia, cămin 15, Trubadur: „Salve Costică, Mirele scrie-mi adresa unde dorești să primești ultimele noutăți”...

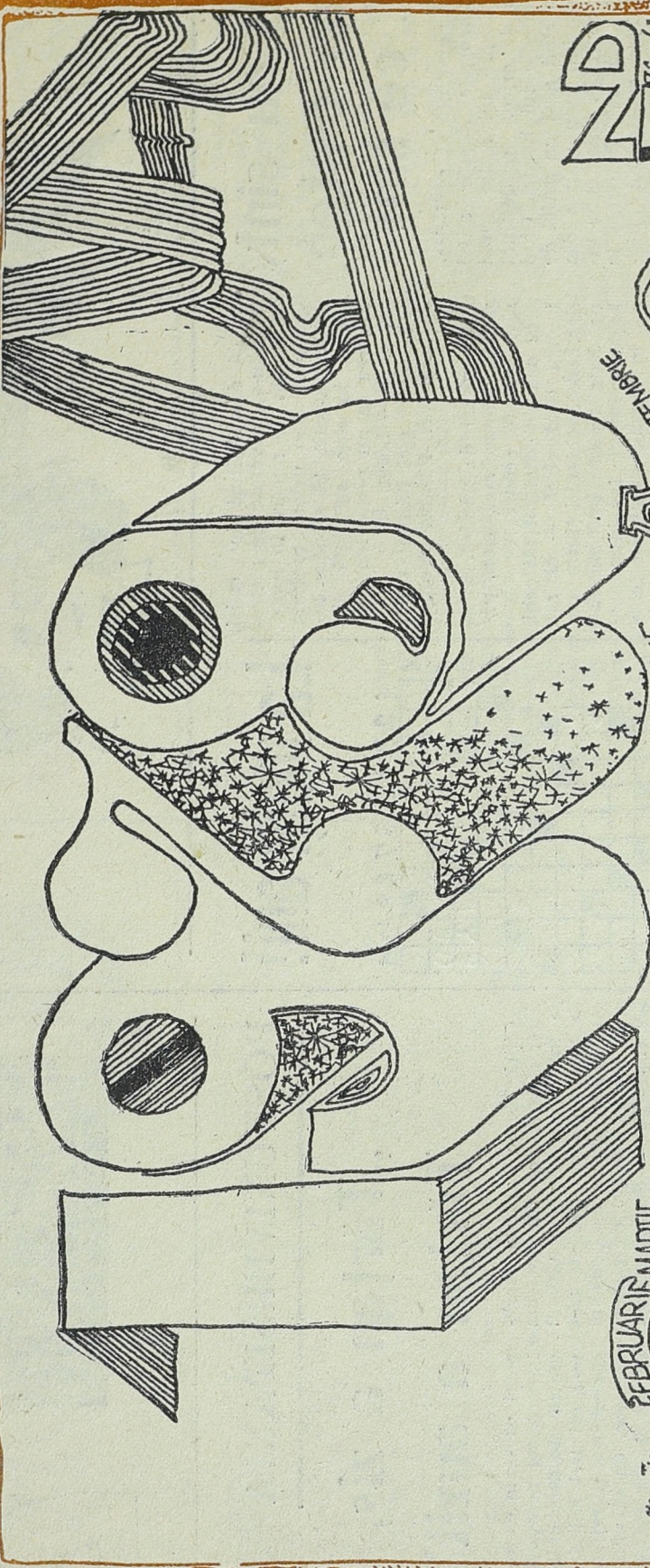
● Oare ce s-o fi întimplat cu cele 5,8 kg ale coletului lui Tatiana Lazăr de la școala generală 10, căci avizul a ajuns la căminul 19 C?

● Tot la un cămin studentesc au ajuns și salutările din Olănești pentru ing. Emanoil Birsan, de pe Calea Buziașului 2, Gara I.T.T.

● Intrucît s-ar putea ca aceste cazuri să se repete vă sugerăm să vă scrieți adresa cit mai citeț, pe scrisorile pe care le expediți. Păcat de corespondență și de prietenii dumneavoastră.

N. POȘTAȘU

P.S. Menționăm că „andrisanții necunoscuți” care se recunosc în aceste rînduri pot să-și primească mesajele la căminul 15, camera 1, la sediul redacției.

Calendar grid for 1957 showing months from January to December. Each month includes a grid of days with day names (e.g., Luni, Marti, Miercuri) and dates. Includes decorative elements like a clock and a Christmas tree.

